

Titul de l'obra

L'últim desig

Lema

Els meravellosos anys seixanta

ACTE ÚNIC

MOMENT PRIMER

(Estem en la casa d'una família alcoiana de la classe mitja-baixa a finals de la dècada dels anys cinquanta, concretament el diumenge 22 de març de 1959, dia en què transcorre la totalitat d'este sainet. La decoració i mobiliari és molt senzill: taula, cadires, un aparador i poc més. A l'esquerra està la porta d'entrada a la casa, en el foro a l'esquerra una habitació, a la dreta un balcó que dóna al carrer i a la dreta de l'escenari una altra porta que dóna a les restants dependències de la vivenda. Quan s'alça el teló una dona d'uns trenta-cinc a quaranta anys està llevant la pols dels mobles, mentres canta.)

MARITA.- *(Cantant)* “ Año mil novecientos que lejos estás de mí.
Alfonso XII, salía de los toros
Julián Gayarre, cantaba en el Real
Y entonces yo lo vi.....

CONSOL.-*(Mentres entra al escenari)* A qui vaes vore mare?

MARITA.- Per descomptat que al bandarra de ton pare no. Eixe més que vore-lo va ser una aparició. Si ho hagueres vist quan va vindre del camp de concentració on va estar tancat durant la guerra. Pareixia Carpanta quan tènien díhuits anys, de la fam retardada que portava. Encara sort que no va tardar a recuperar-se, gràcies a les olletes que li preparava la teua iaia, perquè sinó, no em case amb ell.

CONSOL.- Et vas enamorar?

MARITA.- Clar! Ni tú ni jo estaríem ací si no haguera sigut així.

CONSOL.- (*Sospirant*). Jo també estic enamorada.

MARITA.- Si als dèssset anys no estigueres enamorada, no series una dona.

CONSOL.- (*Embelessá*) És que Rafael és tan guapo.

MARITA.- No serà per a tant.

CONSOL.- I el pit que té!. Si l'abraçara, segur que no podria tocar-me els dits de les meues mans en la seua esquena.

MARITA.- Supose que no ho hauràs provat.

CONSOL.- Que coses tens mare. (*Ruboritzant-se*). I els braços?. T'has fixat en els seus braços.

MARITA.- Dinamita si que té, ara només falta comprovar com va de metxa.

CONSOL.- Què dius?

MARITA.- Res. Són coses meues. Estava pensant en ton pare. I a tot açó, què volies?.

CONSOL.- Saps que dia és hui?

MARITA.- Diumenge, però per a mi com si fóra dilluns, dimarts, dimecres... Tots els dies són iguals.

CONSOL.- Però Diumenge de Rams...

MARITA.- I...

CONSOL.- Que he d'estrenar alguna cosa... i no tinc res.

MARITA.- Això dóna igual

CONSOL.- No és igual. Totes les meues amigues estrenen algo i jo no vull ser menys.

MARITA.- Ara et trauré unes de les bragues que et regalarem per Reis i que encara no has estrenat.

CONSOL.- No val. Això no puc ensenyar-ho.

MARITA.- Per descomptat al teu nóvio no, però a les teues amigues...

CONSOL.- (*Resignada*) Ens conformarem, que remei.... La paga d'esta setmana qui me la dóna?

MARITA.- El teu pare com sempre, amb lo que em dóna a mi prou faig passar la setmana. No crec que tarde molt ha vindre.

CONSOL.- Què on esta?

MARITA.- On sempre, està boig. Tota la setmana alçant-se a les cinc del matí per a anar a treballar, i un dia com hui que podria dormir tot el que li done la gana, s'alça a les set per a anar al Camp Escolar i vore un partit entre el Pista i el Plana, amb el fred que fa. Després, a l'hora de complir amb la dona, està cansat i amb raó.

CONSOL.- Tots els hòmens no són igual...

MARITA.- Si ho dius per Rafel, no t'enganyes. Al principi tots són com ell, farien fins a hores extres si els deixares, però al final són com ton pare, no se'n van al paro perquè no volem. Però deixem açò, que encara cagues verd, i no devia haver-te comentat res d'este assumpte.

CONSOL.- (*Resignada*). On estan les bragues?.

MARITA.- En el primer caixó de la còmoda. (*Mentres Consuelo es retira, ix a escena un xiquet d'uns dotze anys d'edat, va encara vestit amb un pijama*).

PEPITO.- Quina camisa em pose?

MARITA.- La blanca. No tens una altra.

PEPITO.- Tinc dos!

MARITA.- Una neta i una bruta. Quina vols posar-te?

PEPITO.- La neta.

MARITA.- Puix llavors... (*Pepito fa mutis per la porta de la dreta*)

(*De la porta de davant ix un ancià, vestit amb un batí i recolzat en un bastó, camina un poc inclinat i amb prou dificultat.*)

IAIO.- Ha vingut ja Manolo?.

MARITA.- Encara no. Vol alguna cosa?.

IAIO.- És que em va dir anit que hui portaria xurros. Això i un xocolate bèn calentet, m'assentaria molt bé.

MARITA.- Li assentarà com sempre, com un puntelló al cul, per no dir-li un altre lloc.

IAIO.- Ja ho se, però per quatre porcs dies que ens queden de vida, el millor que podem fer és disfrutar-los. Has vist el meu paquet de tabac?

MARITA.- En l'excusat l'he tirat. Així és que no es moleste en buscar-ho.

IAIO.- No sé qué mania se t'ha posat en el cap. D'alguna cosa hem de morir-se... i si és fumant millor. L'única cosa que em sap greu de no poder eixir a festes, és pels puros que em fumava abaixant pel carrer Sant Nicolau. Clar que tu series capaç d'eixir-me a l'assalt i llevar-me el puro de la boca si em veguesses. Mira el que diu la Sara Montiel: "Fumar és un plaer, genial.. sensual" I ara que ja no ens mengem ni una rosca, pot ser fins un substitut del sexe.

MARITA.- Sexe a estes hores!. Si la mare poguera escoltar-ho, no se que diria. Vosté deu de tindre una d'eixes malalties, que té un nom raro, i que els metges encara no han descobert.

IAIO.- Com veig que tarda molt, vaig a gitar-me un altre ratet per a no quedar-me gelat; però de seguida que vinga Manolo, m'avises.

MARITA.- No es preocupe.

(Es retira el iaio per la porta de la seua habitació, mentres ix el xiquet amb una camisa les mànegues de la qual només li aconsegueixen arribar quatre o cinc dits per damunt de les monyiques)

PEPITO.- Mare!. Esta camisa ja no és blanca, sinó groga.

MARITA.- És que OMO encara no s'ha inventat carinyo i una no pot llavar tan blanc com volguera. Soles llevant la ronya ja ens conformem.

PEPITO.- I les mànegues em vénen curtes

MARITA.- Ací si que m'he passat. Tènies tot el puny rosegat i no he tingut mes remei que fer un arreglet, però crec que m'he passat. La veritat és que és el quart arreglet que faig i com és natural la mànega ja no dóna per a mes. Li diré a ton pare que em done diners per a comprar-te un altra i a eixa li tallarem les mànegues i et pot servir per a l'estiu.

PEPITO.- El pantaló!. Quin em pose? El curt o el bombatxo.

MARITA.- Menys mal que ací encara podem triar. Posa't el bombatxo que per al curt encara fa massa fret

PEPITO.- I jo, no estrene res hui?.

MARITA.- Agafa un mocador nou de la caixeta, i vas que xutes.

PEPITO.- *(Resignat) Val. (Fa mutis)*

(Entra Manolo amb un paquet que conté xurros i un pot de vidre amb xocolata).

MANOLO.- Hola carinyo¡. *(La besa)*. Vaig a mudar-me que hui tenim reunió en la filà.

MARITA.- Aneu, a traure el montepio?.

MANOLO.- Encara falten quinze dies. Però no et faces il·lusions, que entre pagar la fulla i quatre bobaetes que hem comprat per a donar-les el dia de Sant Jordi, no sobra res.

MARITA.- Si hi han algunes agulletes, almenys guarda-me'n una.

MANOLO.- A tu t'he comprat una de plata. Haguera preferit que fóra d'or, però el montepio no donava per a més. Si saberes les ganex que tinc de posar-te-la, junt amb la barballereta i ficant-te els dits davall del sostens, per a no punxar-te clar està, com quan festejàvem.

MARITA.- *(Amb sorna i de conya)* Ai!. No em digues això que se me posa la pell de gallina. I parlant ja amb trellat. Què celebrea hui?.

MANOLO.- *(Un poc confós per la reacció de Marita)* Res. Només és un ensaio per a posar a punt al gloriero. El diumenge que ve, ja és la glòria!.

MARITA. Tens raó, ja ve la maratón. Des del diumenge que ve fins a festes, tot un mes d'entraetes per la nit. Si vols et pots quedar a dormir en la filà, almenys no em despertaràs a les dos del matí tots els dies.

MANOLO.- Lleva boja! Que jo no puc passar sense pegar-li un axuxonet al meu carinyet, encara que només siga una vegada a la setmana.

MARITA.- Puix espavila, que hui és diumenge i el de la setmana passada encara me'l deus.

MANOLO.- *(Sorprés)* El dimarts passat no...?

MARITA.- Seria en somnis i ho faries amb la Virginia Mayo, eixa actriu americana que tant t'agrada. Perquè a mi, per descomptat que no em vas tocar. Em recordaria,*(pausa breu)* vaja si em recordaria!

MANOLO.- *(En cara de despiste)* Puix jo juraria... Però no et preocupes que esta nit liquide el deute i a més t'avançe el de la setmana que ve.

MARITA.- *(En sorna)* Corre a canviar-te que jo mentres cridaré al metge per a dir-li que vaja preparant la baixa laboral per al dilluns.

MANOLO.- *(Mentres es retira)*. Quins motius li diràs que pose?.

MARITA.- Que estas fet una merda.

(Ix Pepito vestit amb els bombatxos, la camisa de mitja mànega i un suèter dels cridats "Kubalas", sense mànegues i amb una característica banda en l'escot en forma d'angle. Populars perquè els gastava el famós futbolista d'aquella època).

PEPITO.- *(Eixin)*Ja estan els xurros ací i no m'heu avisat. *(Se'n va directe cap a la taula, es servix una tassa de xocolate i comença a menjar.)*

IAIO.- *(Ix de la seua habitació, recolzat en el seu bastó i caminant el mes ràpidament possible que li permeten les seues malalties.)* Ja estan els xurros ací i no m'heu avisat. Sou el súmmum!

MARITA.- Déu els cria i ells s'ajunten *(Donant explicacions)* No fa tant de temps que estan ací. Encara no han pogut ni tan sols calfar la taula. *(A Pepito)* Com se t'ocorre posar-te el Kubala, amb eixa camisa i amb el fred que fa?

PEPITO.- *(Amb el xurro en la boca)* A mi m'agrada.

MARITA.- Ja saps que no m'agrada que parles amb la boca plena.

PEPITO.- *(Llevant-se el xurro)* Ací no s'aclarim. Si em preguntes he de contestar-te!

MARITA.- Però no d'eixa forma. Posa-te'l si vols, però damunt et poses el jersei gros. Ja t'he dit que hui fa molt de fred.

PEPITO.- Però... mama!

MARITA.- Ni peròs ni peras. Ja m'has sentit.

(Ix Consuelo amb un vestit vaporós i fins i tot un poc curt per a la moda de l'època.)

CONSOL.- *(Donant un gir sobre si mateixa i amb els braços oberts)* Còmestic?

IAIO.- Còm una pelaiilla .!

MARITA.- Estas preciosa.!

PEPITO.- El meu amic Eduardo diu que estas molt bona.

MARITA.- Pepito! *(Va cap a ell i li pega una bascollá)*

PEPITO.- Ai!. Ho ha dit Eduardo, no jo; sempre sóc el que paga sempre els plats trencats.

IAIO.- Estas per a no eixir al carrer. Eres un perill.

CONSOL.- (*Besant el iaio*). Gràcies iaio. (*A sa mare, igualment besant-la*). Mare, avança'm dos quinzets per a donar-los en missa, la paga ja me la donarà el pare esta vesprada.

MARITA.- Dos quinzets donaràs en missa?

CONSOL.- És que vaig amb la meua amiga Paquita a missa de dotze en Santa Maria, i si allí dónes menys se te queden tots mirant.

MARITA.- (*Traient els diners de la seua butxaca i donant-se'ls*). Ja podries anar a Sant Mauro o als Salesians, i si vols inclús al Sant Sepulcre que esta al costat.

CONSOL.- No és el mateix, a Santa Maria va la flor i nata d'Alcoi i xics que freqüenten el Círcul Industrial.

MARITA.- Però tú, no estas enamorada de Rafael?

CONSOL.- Si, però si tinc sempre uno rondant-me no perd l'interés. (*Fa mutis, la mar de garbosa*)

IAIO.- Eixa xiqueta sap llatí, que espavilada ens ha eixit.

MARITA.- Si va aixína pel carrer, segur que ensenya a tots el que ha estrenat hui.

IAIO.- És que porta la falda molt curteta.

MARITA.- La xica ha crescut i la falda és la mateixa de l'any passat. (*Sospirant*) I és que en un any ha pegat un bot...

MANOLO.- (*Eixint mudat com un margalló*) Qui ha pegat un bot?

MARITA.- La teua filla... És que no t'has fixat?

MANOLO.- Per a mi és la mateixa xiqueta que dormia en els meus braços i li canviava els bolquers.

MARITA.- Ja fa temps d'això. Ara ni ho intentes, que t'emportaries un bon esglai.

PEPITO.- Papa, dóna'm la paga.

MANOLO.- Què has fet tu per a guanyar-te-la?

PEPITO.- (*Molt seriós*). Parar la taula.

MANOLO.- Prent sis pessetes.

PEPITO.- Només sis pessetes?

MANOLO.- Què la setmana passada quant et vaig donar?

PEPITO.- Sis pessetes, però l'altre dia li vas dir a la mamá que ja s'havia firmat el conveni. *(Raonant)* Si a tu et puguen el sou, tu has de fer el mateix amb mi.

MANOLO.- Amb açò tens prou. Un duro per anar al cine i una pesseta per a comprar cacauets i tramosos.

PEPITO.- L'altre dia em van cobrar, al comprar l'entrada en el cine, trenta cèntims per l'emblema d'Auxili Social.

MANOLO.- Que cara tenen. Fins als xiquets li'l cobren!. Nyas dos quinzets i no es parle mes. Me'n vaig, que es fa tard. *(Fa mutis)*

PEPITO.- *(Aprofitant que son pare ja se n'ha anat)*. Mare, dóna'm dos quinzets per a missa.

MARITA.-Nyas!.- *(Li dóna una moneda)*. Tú amb una perra grossa tens prou.

PEPITO.- Després diuen que hi ha diferència entre els homens i les dones. Clar!. Jo m'he de conformar amb un "xavo" i a ella li donen dos quinzets. *(Fa mutis, tot enfadat sense dir tan sols adéu)*.

IAIO.- Jo em gitaré un ratet. Estic gelat, ni el xocolate m'ha fet reaccionar. *(S'entra a la seua habitació)*.

(Marita contínuia amb la que pareix inacabable tasca de llevar-li la pols a la casa)

PURA.- *(Entrant en escena, sorprenent a Marita, i amb una got buit en la mà)*. Bon dia, veïna. Com s'ha alçat hui?

MARITA.- *(Sobresaltada)*. Que esglai m'ha donat!. No me l'esperava.

PURA.- És que he aprofitat que eixia Pepito i m'he dit: Vaig a vore a la meua veïna.

MARITA.- Puix una altra vegada entre xiulant. Un altre esglai com este i se'm pot parar fins al cor.

PURA.- No et preocupes que una altra vegada així ho faré. Que oloreta més bona a xurros acabats de fer ha deixat el teu Manolo en l'escala quan ha entrat este matí. *(Mirant les restes del desdejuni que encara estan damunt de la taula)* No t'haurà sobrat ni tan sols ú per provar-lo?.

MARITA.- Crec que no han quedat ni tan sols les molles.

PURA.- Ho suposava. Quan li he vist la grandària del paquet que portava, m'he dit, per a cinc boques que són per a menjar, eixiran a tres o quatre xurros com a màxim.

MARITA.- Puix entre dos s'han menjat tot el paquet. Els altres tres ens hem quedat com vosté, a dos veles.

PURA.- Jo m'he quedat amb el desig de provar-los

MARITA.-Desitjos a estes hores!. No estarà embarassada?.

PURA.- Pobreta de mi!. Si ni tan sols tinc a un que em porte xurros, qui és el valent que vullga embarassar-me?. Des que es va morir el meu Tónico, ni les prove.*(Rememorant)*. Abans, de tant en tant, hi havia un intent que sempre podíem considerar fallit, però almenys dormia calenteta. Però d'això fa ja huit anys.

MARITA.- Huit anys ja! Si pareix va ser ahir quan el senyo Toni va faltar.

PURA.- A tu et pareixerà ahir, però per a mi ha transcorregut una eternitat.

MARITA.- I parlant de tot. Què volia?. Com la veig amb el got en la mà.

PURA.- Resulta que quan he olgut els xurros este matí, m'han entrat ganes de menjar una cosa bona i m'he dit: vaig ha fer-me unes coquetes fregides. Però quan ja tènien la massa reposant, m'adonat compte que no tènien ni tan sols un rallet d'oli per a tirar-li a l'ensalada i m'he preguntat: com fregiré estes coquetes? I acíestic, per a vore si fa el favor de prestar-me un gotet d'oli.

MARITA.-Clar que si! No faltaria mes, per a això estem les veïnes. *(Entra a la cuina, mentres les Senyora Pura es queda escorcollant tota la casa. Ix Marita amb una botella d'oli en la mà)*. Ací em queda quasi un quart. Portese-la tota, que jo començaré un altra.

PURA.- Moltes gràcies, Marita. Te la tornaré de seguida que puga. Tens una casa... molt neta!.

MARITA.- Per a això la neteje, per a què vosté no puga criticar-me.

PURA.- *(Anant-se)*. Eres la llet Marita, que coses dius. Amb el que t'apreci jo.

CAU EL TELÓ

ACTE ÚNIC

MOMENT SEGON.

(Mateix escenari que en el moment primer, naturalment continuem en el mateix dia, Diumenge de Rams, però són ja les dos de la vesprada. La taula esta servida i Marita està col·locant els últims detalls a l'espera que torne la seua família. Criden a la porta i Marita ix per a obrir.)

MARITA.- *(Mentres ix)* Ja comença a vindre la marabunta.

PURA.- *(Entrant acompanyada de Marita)*. Bon dia, ja estic una altra vegada ací, vinc per a tornar-te la farina que m'has deixat este matí. Com només he gastat la mitat, m'he dit: tornaré la que m'ha sobrat i aixína li dec menys.

MARITA.- Jo no li he deixat farina, lo que li he deixat ha sigut oli.

PURA.- No has sigut tú la de la farina?. Ara no recorde qui a pogut ser. Calla!. Si Paquita la del primer em va deixar la llevadura i si tú dius que me vas deixar l'oli.....

MARITA.- *(Interrompent-la)* Ha sigut Milagret, la del quart, la que li ha deixat la farina, perquè ja no queda una altra veïna en la casa.

PURA.- Deus tindre raó, la pròxima volta hauré de portar una comptabilitat per a saber qui em deixa cada cosa.

MARITA.- Si li han deixat la farina, la llevadura i l'oli per a fer les coquetes. Vosté que ha posat?-

PURA.- Jo?. L'aigua!.

MARITA.- Quant de gasto. (*En ironia*) A vore si s'escalda.

PURA.- No hi ha perill perquè l'aigua es posa freda. (*Pausa*) Estaven tan riquíssimes, que ha sigut una llàstima que no m'haja sobrat cap per a que pogueres provar-les. (*Una altra pausa*) Quina olor a cremat fa. No se t'estarà cremant el menjar?.

MARITA.- A mi no, ja fa un ratet que l'he retirat del foc.

PURA.-(*Va cap al balcó i ol l'ambient*). La mare que va! És el meu arròs!. Crec que m'he quedat sense menjar. (*Ix corrent sense dir ni tan sols adéu*)

PEPITO.- (*Entran en casa*) On anava la Senyora Pura tan de pressa?.

MARITA.- A sa casa. Se li cremava l'arròs.

PEPITO.-(*Li ensenya a sa mare la sola de la seua sabata.*) Mira mare que forat mes bonic i redó m'ha eixit en la sabata.

MARITA.-(*Desesperá*) El que faltava per a arreglar la setmana. Si abans anàvem estrets ara estem ofegats. Demà no et poses eixes sabates i les portaré al sabater per a vore si em posa unes mitges soles.

PEPITO.- Què em pose ara?.

MARITA.- Si veus que plou les katusques i si no plou les espadenyas.

PEPITO., Vols que et compte un acudit del tio Caram.?

MARITA.- Per a acuditsestic jo hui. Corre , desperta al iaio i dis-li que ja anem a dinar.

(*En eixos instants ix el iaio de la seua habitació.*)

IAIO.- (*Coixejant mes que de costum i tocant-se la panxa*). Hui no sé que em passa, però no tinc molta fam.

MARITA.- Si no s'haguera menjat mes d'una dotzena de xurros fa un ratet, si que tindria fam ara.

IAIO.- És que estaven tan calentets i bons...

PEPITO.- Iaio!. Vol que li compte un acudit del tio Caram?.

IAIO.- Del tio Caram m'els se tots. Si no saps un més modern.

MARITA.- (*En un poquet d'apuro*) Pare... Podia deixar-me deu duros?.

IAIO.- Què el teu marit no et dona diners?.

MARITA.- Clar!. Però el jornal és molt curtet i ja portem un any amb la crisi del tèxtil. Mentres no puga fer hores extres, el jornal pelat no arriba per a res. I ara damunt estan amenaçant de posar-los a mitja jornada.... Ja em dirà que hem de menjar. Si almenys la xiqueta trobara treball.

IAIO.- Tú deixa-la que estudie, que ja t'ho agrairà el dia de demà. Si necessites diners m'ho demanes, no molt, però quelcom tinc estalviat. Com en casa em doneu de menjar, l'únic gasto que tinc és el tabac... i tu no em deixes que en compre.

MARITA.- Si comprar, pot comprar el que vullga. El que jo no vull és que fume, i que coste que ho faig pel seu bé.

IAIO.- Ja ho se, però desde que va morir ta mare, l'únic consol que tinc és eixe.

(Entra en escena Consuelo, arriba del carrer i pareix malhumorada).

CONSOL.- *(En un to prou sec).* Hola a tots!.

PEPITO.- Teta!. Vols que et compte un acudit del Tio Caram.?

CONSOL.- *(De mala gana).* És verd?.

PEPITO.- *(Sorprés i sense saber que dir).* No sé que color tenia. M'ho han comptat però no ho he vist.

CONSOL.- Este xiquet pareix panoli.

MARITA.- No li parles així al teu germà. El que estigues fotuda no et dona dret.

CONSOL.- Com saps que estic malhumorada?.

MARITA.- El normal és que hagueres entrat pegan bots i rient. Quan no ho fas, algo et passa.

CONSOL.- És que han sortejat a Rafael.

IAIO.- *(Rient-se).* I t'ha tocat a tú, per això estas tan enfadada.

CONSOL.- Iaio, amb això no faça bromes que és un gran disgust el que tinc.

MARITA.- *(Alarmada).* Què ha passat.?

CONSOL.- Que ha tret un número alt en el sorteig de la mili, això vol dir que almenys se'n va a Àfrica.

MARITA.- (*Com a mal menor*) A Ceuta?.

CONSOL.- (*Plorant*). A Ifni!. Allí no fa ni quatre dies encara estaven pegant-se tirs.

IAIO.- Per a això millor que se'l porten a Guinea. D'esta manera no s'assabenta de la mili. Mentres va i torna amb vaixell ja han passat els quinze mesos.

CONSOL.- Quinze mesos! Tot eixe temps he d'estar sense el meu Rafelet?

IAIO.- (*Tractant de consolar-la*).- Això és ara. Jo vaig fer mes mili que Cascorro.

CONSOL.- (*Inconsolable*) I que faré jo?.

PEPITO.- Buscar-te un altre. Al meu amic Eduardo li agrades.

CONSOL.- El canyauli eixe!. Si s'atreuix a dir-me algo, li pegue un puntelló en el tafanari, que el desgracie per a tota la vida.

IAIO.- (*Compareixent-se*).- Pobre xic!.

MARITA.- (*Pensant, com el iaio, que el tafanari és una altra cosa*). No m'agrada que sigues tan "basta"

MANOLO.- (*Entrant en escena carregat amb diverses borses*).- Què passa ací?. a que es deu esta reunió familiar.?

MARITA.- Que han sortejat a Rafel.

MANOLO.- (*Rient-se, fa el mateix acudit que el iaio*). I la xiqueta ha tingut la desgràcia que li tocara a ella.

(*Tots el fulminen amb la mirada*)

MARITA.- (*Desviant la conversació per a no irritar més a la seua filla*). És que li ha tocat un número alt.

MANOLO.- (*Tractan de consolar-la*) Això pot ser inclús bo....

CONSOL.-. (*Animant-se un poc*). Bó!. Per què?

MANOLO.- Perquè pot estar entre els excedents del contingent.

CONSOL.- (*Cada vegada més interessada*). I això que és?.

MANOLO.- Cada any es necessita un número determinat de soldats. Posem dos-cents mil per eixemple. Si els mossos d'eixa quinta són dos-cents un mil, els mil que trauen el número més alt, s'alliberen de fer la mili.

CONSOL.- I el meu Rafel estarà entre eixos mil?.

MANOLO.- És només un exemple, però Rafael va nèixer en 1940, és a dir que és un “polvo de guerra” i eixa quinta és molt nombrosa.

PEPITO.- Què és un polvo de guerra?.

MARITA.- (*A Pepito*).Corre a la cuina i porta el plat d'olives, que me l'he deixat allí.

PEPITO.- (*Obeint de mala gana*) Sempre m'envien als manats quan la cosa està més interessant

CONSOL.- Qué alegria em dónes! Jo no sabia que Rafael era conseqüència d'un polvo de guerra.

MARITA.- No m'agrada que empreu eixes expressions tan vulgars.

CONSOL.- Puix la meua amiga Paquita, amb lo fina que és, també afirma que ella és conseqüència d'un polvo de guerra. No obstant ella va nèixer l'any 1944, com jo.

MANOLO.- És que son pare va estar en la "División Azul", i per a ell la guerra no va acabar fins a l'any 1943.

CONSOL.- Jo vaig nèixer l'any 44. Tu també vas estar en la División Azul?.

MARITA.- El teu pare va estar en la divisió dels panolis. No va saber enganyar l'oficial que el va interrogar quan el van agafar després de la guerra i va estar tres anys en un camp de concentració.

MANOLO.- (*Amb dignitat*). Em vaig mantindre fidel als meus ideals, que no és el mateix.

MARITA.- Els teus ideals et van portar a ser teixidor, i gràcies, tota la vida. Mira el pare de Paquita, es va apuntar a la División Azul i ara té una bona ocupació en el I.N.P. No treballa ni els dissabtes.

MANOLO.- (*Puntualitzant*) Els dissabtes no va, quan no treballa és la resta de la setmana.

MARITA.- Millor m'ho poses. No com vosaltres que vos inventeu això del “conveni” perquè vos donen quatre perres a canvi de productivitat.

MANOLO.- Quatre perres, són quatre perres. Tota pedra fa marge. A més és soles una suposada productivitat.

MARITA.- El que sou és panolis. Si per a tú, que t'encaren dos telers i et facen treballar el doble és “suposada productivitat” , em pareix molt bé. Allà tu!. Però per a l'empresari significa : un treballador a la desocupació i pagar menys jornal. Amb la desocupació arriba

la crisi. Hores fora i tots els treballadors ofegats econòmicament. Dins de poc vos posaran a mitja jornada, tindran la mateixa producció per obrer i vos pagaran la mitat. *(Amb sorna)*
Bueno la mitat no, més les dos perres del conveni.

MANOLO.- *(Es queda amb la boca oberta)*. Quant saps sobre el tèxtil.¿ Hauries de ser l'enllaç sindical.

MARITA.- Del tèxtil no tinc ni idea, però de la vida no pots ensenyar-me res. I a tot això, ja em diràs d'on traus els diners, pareix que has comprat mig Alcoy. *(Assenyala les borses que ha portat.)*

(Entra Pepito en el plat d'olives)

PEPITO.- *(Ficant basa)*. Papa! Vols que et compte...

MARITA.- Pepito!. Calla, que ton pare va a donar-mos una explicació.

(Pepito s'assenta casi plorant)

MANOLO.- He tingut sort, això és tot. Este matí, quan he comprat els xurros i el xocolate m'he quedat només amb cinc pessetes en la butxaca. Quan després he tornat a eixir per a anar cap a la filá, m'he preguntat a on anava amb un duro en la butxaca. Si jugava a cotos i perdía, no podria pagar el gasto de la taula. Si em ficava en la taula de "escoti" pitjor, perquè allí mengen i "mamen" com descosits. Així que finalment he canviat la filá per la Societat del Treball, he comprat dos cartons de loteria i a la primera Premi!... me l'he tirat.

IAIO.-*(Que s'havia quedat dormit assentat en la cadira, es desperta al sentir la paraula "premi")*. A qui t'has tirat?. Compta, compta!. *(Al donar-se compte que estan presents la seua filla i nets)* I ho dius així, tan tranquil, davant de tots.

MANOLO.- Esta fent-se vell, iaio, i no s'assabenta de res. He completat un cartó de la loteria del Treball i m'he tirat *(recalcant estes paraules)* el premi. Tres-centes seixanta-tres pessetes.

MARITA.- M'has salvat la setmana. *(Besant-lo)* Que rebonico eres, així m'agraden els tios, amb sort!

MANOLO.- Nyas cinquanta duros que m'han sobrat. *(Li dóna els diners)* I ara a menjar, que tinc més fam que Carpanta. *(S'assenten al voltant de la taula i actuen com si estigueren menjant)*

PEPITO.- *(Reaccionant)* Voleu que vos compte un acudit del Tio Caram.?

MARITA.- Vinga!, compta que si no, ens estaràs donant la llanda tota la vesprada.

PEPITO.- *(Content amb la seua oportunitat, que rares vegades se li presenta)* "Estava el tio Caram en el carrer, i veient que ningú li fa cap de cas, es proposa fer una de les seues."

MANOLO.- Això més que un acudit pareix un conte.

PEPITO.- (*Molest*) No m'interrompes, que se m'oblida i després no puc continuar. Veus! Ja no em recorde on estava.

MANOLO.- (*Amb paciència*). Que el Tio Caram volia fer una de les seues.

PEPITO.- Ah si! “S'agafa a la reixa d'una finestra, recolza els peus en la paret i comença a cridar. Ja eixirà!. Ja eixirà!. A poc a poc la gent acudia i formava un semicercle al seu voltant”.

CONSOL.- (*Ficant zitzània*). Açò ja no és ni un acudit, ni un conte.! És una novel·la!

PEPITO.- Una altra vegada!. Xe!. Xelo vols callar-te?

MANOLO.- (*A Consuelo*) Calla, que arribarem als postres i encara no haurà acabat.

PEPITO.- (*Plorant*) Soc l'últim pet de l'orgue. Ningú em vol.

MARITA.- Ja esta bé!., deixeu el xiquet que acabe.

PEPITO.- (*Calmant-se un poc*).- Puix.. “que tots estaven esperant que arrancara la reixa i quan va vore que hi havia molta gent... (*Pausa*) ..es tira un pet i diu: Ja ha eixit ¡. Deixant-los a tots amb tres pams de nassos” (*Es queda mirant a tots esperant la seua reacció, com tots comencen a riure, el fa el mateix la mar de satisfet*).

CONSOL.- Ara no se t'ocorrisca comptar-nos un altre acudit fins almenys la setmana que ve.

MARITA.-(*Fixant-se en el seu marit*). No me n'havia adonat però has vingut fet un margalló.

MANOLO.- És que quan he eixit del “Trabajo”, amb els diners que he guanyat en la butxaca, no he pogut resistir la temptació d'entrar en la Perruqueria del Cantó del Pinyo per a què Pepe m'afaitara i m'arreglara el toset; i en el Saló de Rafael, per a què em netejaren les sabates. Haguera preferit que me'ls netejaren, prenent el sol i recolzat en la paret de l'edifici de Telefónica però fea un “cefiret” que no acompanyava.

IAIO.- Has portat pastissos.?

MANOLO.- De la confiteria Sant Jordi.

MARITA.- Són millors els del Campanar.

CONSOL.- A mi m'agraden els del Túnel.

PEPITO.- A mi m'agraden tots.

MANOLO.- He portat els de la confiteria Sant Jordi, perquè porten el nom del Patró d'Alcoi, la pastisseria esta en el nostre carrer i millor encara, perquè em venia de pas. Igual si he d'anar a cosa feta, no els compre.

CAU EL TELÓ.

ACTE PRIMER

MOMENT TERCER

(Mateix Decorat i mateix dia, però unes hores més tart. Són aproximadament les cinc de la vesprada del 22 de març de 1959. Quan s'alça el teló la taula apareix neta de restes del menjar. El iaio està amodorrat assentant en una cadira).

CONSOL.- *(Eixint de les dependències interiors de la casa amb una capseta que conté útils de manicura).* Que mans tinc!. Això de “ascurar” no em prova res. Mira-les!. Quan m'agarre les mans Rafel en el cine no sé qué dirà. *(Trau un pot de crema).* A vore si amb açò les arreglem un poc.

IAIO.- *(Despertant-se).* Hola Consuelin!.

CONSOL.- Ja s'ha despertat?. Hauria de gitar-se en el llit, ací va a gelar-se.

IAIO.- És que estava esperant-te. Vols fer-me un favor?.

CONSOL.- Clar!. No faltaria més.

IAIO.- Ara quan isques, compra'm un paquet de caldo de gallina.

CONSOL.- No em diga que passa fam.! Per a què vol el “avecrem”. A la mare no li agraden els caldos de pastilleta, preferix fer-ho ella amb un bon tros de gallina. A més, hui és diumenge i la botigueta deu estar tancada.

IAIO.- No és eixó. Em referisc al tabaco, ta mare ha descobert este matí el que tènia amagat i me l'ha tirat al fem. I com estic refredat no em deixa eixir de casa, no puc anar jo a comprar-ne.

CONSOL.- L'Estanc també deu estar tancat.

IAIO.- Tu ves al Carrer de Sant Joan, a la paradeta dels “Dos germans”, és la que està situada davant del “Hogar del Camarada”.

CONSOL.- Allí només venen cacaus i tramussos.

IAIO.- El tabac el tenen amagat. Tú demana un paquet de caldo, que ja te'l donaran. Nyas dos duros i lo que sobre per a tú.

CONSOL.- Ai mare! Que bonico és el meu iaio. No sap la falta que em fan els diners. Estic estalviant tot lo que em dóna mon pare per a passar la setmana. Enguany vull eixir a festes.

IAIO.- A festes penses eixir?

CONSOL.- Si, iaio. Com el pare de Paquita pareix nadar en l'abundància, enguany li ha fet un trage nou de castellana i com el vell encara esta molt bé, me l'ha oferit a mi.

IAIO.- I en qué fila eixiu?.

CONSOL.- Podem eixir en la que ens done la gana. Eixe trage servix per a qualsevol, excepte tal volta en la dels Contrabandistes i els Maseros ja que en eixes filaes les dones tenen uns trages especials. Ens han oferit inclús eixir en el bando moro.

IAIO.- En el bando moro... i amb un trage de castellana. No pareixerà un poc extrany.

CONSOL.-El dijous passat , en el passeig, vaem lligar amb dos xics que ixen en els Miqueros. Ens van dir que si volíem, ens nugaven i podíem eixir amb la seua fila de presoneres.

IAIO.- I Rafel que diu de tot açò?

CONSOL.- Calle iaio!. Rafael no sap res, si s'assabenta em mata. Però és que són guapíssims, si haguera de posar-li les banyes seria segur amb un d'ells.

IAIO.- (*Escandalitzat*). Recollons la xiqueta!. Amb quinze anys i lo espavilà que està.

CONSOL.- Però no es preocupe iaio, finalment eixirem amb els Bascos, que és la fila del pare i del seu futur gendre i a més enguany tenen el capità, per la qual cosa ens lluirem més. Però si vol que li diga la veritat, a mi lo que verdaderament em faria il·lusió és eixir en una esquadra de negres.

IAIO.- Molt difícil ho tens, com no et faces passar per un home... i amb lo rebonica que eres, ho tens molt complicat.

CONSOL.- (*Amb aire somiador*) Ho tinc ficat en el cap, pot ser que passen quaranta o cinquanta anys, però no pense morir-me sense vore complida la meua il·lusió.

IAIO.- L'única cosa que em sap greu, és que no podré vore-ho; però no et preocupes que des del cel o des de l'infern, no ho se cert, estaré pendent de tu i t'ajudare en el que puga.

CONSOL.- Des del cel iaio, segur que estaràs en el cel. Tal volta passes un parell d'anys en el purgatori per punyeter, però segur que finalment aniras al cel. (*El besa afectuosament*).

(*Consuelo contínua arreglant-se les ungles*)

PEPITO.- (*Eixint corrent des de dins*) Iaio... dóna'm una pesseta.

IAIO.- Perquè vols la pesseta?. No has cobrat este matí la setmana?.

PEPITO.- És que el "Tio estafante" m'ha estafat.

IAIO.- Lo raro és que no ho haguera fet. Què t'ha passat?.

PEPITO.- M'ha venut per dos pessetes una càmera fotogràfica de cartó, que quan apretes el disparador, ix el cap d'un ninot agafada a un moll.

IAIO.- Perquè vols tú això?.

PEPITO.- A les xiques els dóna un esglai molt gran.

IAIO.- I que ha passat?.

PEPITO.- Que a la segona vegada que l'he gastat, s'ha trencat.

IAIO.- Li has reclamat.?

PEPITO.- Si, però m'ha dit que si amb les dos pessetes que m'ha costat volia una "Leika".

IAIO.- Que poca vergonya...

PEPITO.- I com li he insistit, m'ha dit que fóra a donar pel cul a un altre lloc. Això que és?.

IAIO.- Res! Només una expressió; però no et preocupes que quan isca al carrer ja em sentirà el tipo eixe. Igual li partisc el gaiato en el llom.

PEPITO.- A mi em dóna igual el que diga, però lo pitjor és que m'he quedat amb quatre pessetes i no puc anar al cine, ni tampoc espantar a les xiques.

IAIO.- Quant et falta?

PEPITO.- Una miserable pesseta.

IAIO.- No tan miserable, que costen de guanyar. Nyas dos (*li dóna els diners*) i aixína tens per al cine i per a comprar-te qualsevol bovaeta. Però no tornes a anar al Tio Estafante, ves el Tio Ximo, que esta davant.

PEPITO.- Eixe també m'ha enganyat.

IAIO.- Recollons chiquet!, que sort tens. Crec que tan pres per el pito del sereno.

CONSOL.- (*Que esta escoltant la conversació sense intervindre*). A este xiquet li passa de tot, és mes desgraciat que el "pupas". Què et va passar?.

PEPITO.-El diumenge passat li vaig comprar un tros de coco per un quinzet i estava roín.

IAIO.- Què li passava?

PEPITO.- Tènia un gust molt roïn... com si estiguera passat.

IAIO.- Suppose que aniries a reclamar-li.

PEPITO.- Clar!. Però per a demostrar-me que estava bo, va provar un poc, com jo insistia, va provar un altre poc. Posava cara de fàstic, però ell, coco per a dins.

IAIO.- I al final que va passar?.

PEPITO.- Que em vaig quedar sense el quinzet i sense el coco.

IAIO.- Puig ja saps que no has d'anar ni al Tio Ximo, ni al Tio Estafante. Ves al "Castellàno", que esta en la part de dalt i eixe pareix bona gent i no crec que t'enganye.

PEPITO.- Gràcies iaio. Eres el iaio mes bonico del món. *(Fa mutis per la porta d'eixida al carrer)*

IAIO.- *(A Consuelo)* Crec que vaig a gitar-me un ratet, tome a estar gelat. Este fresquet que fa, a pesar d'haver eixit un dia bo, és el que mata a la gent. Quan em portes el tabaco, aprofita un moment que ta mare no et vega i l'amagues en el meu cuarto, davall del matalaf.

CONSOL.- No es preocupe iaio, però la mare té raó, el tabac no és bó per a vosté.

IAIO.- Ni per a mi, ni per a ningú; però mon pare fumava com un carreter i va morir als huitanta-cinc anys, jo tinc seixanta-sis i d'arribar als setanta-cinc em conforme.

(El iaio fa mutis per la porta de la seua habitació, mentres que Consuelo conecta la ràdio, que se sent en un to baixet, en el moment que entra en escena el seu pare.)

MANOLO.- Des de quan t'agrada el "Carrusel deportivo"?.

CONSOL.- Des de mai, però Rafel esta en el Camp del Collao veient l'Alcoyàno, i m'ha dit que quan senta per la ràdio que s'ha acabat el partit, que li done deu minuts de temps, que és el que tarda en baixar, i que'l espere en el Carrer de Sant Llorenç, davant de la botiga de Morant.

MANOLO.- Estos temps moderns no sabem a on ens portaran. Els nóvios ja no es preocupen ni d'anar a per la nóvia. Quant ha canviat este món!.

CONSOL.- *(Defenent a Rafel)*. És que després de baixar corrent des d'allí dalt, tindre que pujar la costera d'este carrer...

MANOLO.- Tampoc se li escaldaran els ous. Dic jo!.

CONSOL.- Pare...

MANOLO.- Perdona, però si els jóvens de hui no estiguéreu tan espavilats, no t'hauria parlat així.

(El tó de la ràdio que com hem dit anteriorment és baixet per a no interferir en la interpretació dels actors, augmenta el seu volum quan és necessari)

LOCUTOR DE RÀDIO.- *(Amb veu futbolera)* Connectem amb el Camp del Collao... males notícies, el Sueca acaba d'avançar-se amb un gol...

MANOLO.- Veus!. Si perd, segur que a més baixa cabrejat. Jo per això no puge.

CONSOL.- Que hem de fer! A ell li agrada i diu que es trau tots els instints reprimits durant la setmana, o algo aixína.

MANOLO.- Clar!. Vol dir-li “cabró” al jefe i com no pot, puja al futbol i li ho diu al pobre arbitre.

MARITA.- *(Entran desde la cuina)* Que fàstic de futbol, tots els diumenges igual. Has portat vermutet?.

MANOLO.- Clar dona!... i de Bernàcer. *(S'alça i agafa una de les borses que ha deixat damunt de l'aparador quan va arribar durant el migdia)*. *(A Marita)*. Porta uns plats carinyo.

(Marita trau uns plats i gots de l'aparador i els posa damunt de la taula, mentres que Consuelo, que ja ha acabat retira els útils de manicura).

MARITA.- *(Olent el contingut de la bolsa)*. Que bó deu d'estar tot!.

MANOLO.- Hi ha de tot. *(Comença a traure paquetets de la bolsa i els deposita en els distints plats)*. Quisquilles...tonyina en escabetx... aladrocs fregits...olivetes...papes...unes poques gambetes i de la senyo Emilieta, la dona que esta en el portal que hi ha dalt de Bernacer... faves bullides.

CONSOL.- Si no és perquè potser té les entrades del cine comprades hui, era el dia ideal per a donar-li plantó a Rafel.

(Mentres interpreta, Manolo va a l'armari i trau una botella)

MANOLO.- El cafenet el pose jo...especial de la collita d'enguany del meu bon amic Emiliet, que és el que millor el fa,. Tot artesanía pura. La que ho vullga rebaixat que es porte una llimonada o sífó de La Bohèmia.

CONSOL.- *(Va a l'aparador i trau una llimonada)*. Jo provaré un poquet, perquè igual ens anem a berenar al Sindicat, abans d'entrar en el cine.

MARITA.- Al cine... o al Monterrey.

CONSOL.- (*Titubejant*) Jo vullc anar al cine, però Rafel voldrà el Monterrey.

MANOLO.- Tonto que és el xic.

MARITA.- I qui guanyarà?.

CONSOL.- (*Decidida*). Jo decidix sempre...., ara (*pausa*) si no hi han entrades en el Calderón...

MARITA.- I com és natural, Rafael encara no les ha comprat.

CONSOL.- Crec que no. No deu haver tingut temps.

MANOLO.- No sabrà eixe que per a la sessió de les set i mitja dels diumenges, el divendres ja no queden entrades.

CONSOL.- De veritat?.

MANOLO.- No et faces la panoli a estes altures. A més, vages a on vages, lo més tard a les deu, et vull vore't en casa.

CONSOL.- Si no estic a les deu ací, segur que estaré ja en l'entrada.

MANOLO.- I que feu en l'entrada?

CONSOL.- Puix despedir-nos. Què hem de fer?. (*Per a tallar la conversació*). Ai mare! Que manera d'estrényer. Me'n vaig a pentinar-me i així adelante. (*Fa mutis, per la porta que dóna a la seua habitació*)

MARITA.- Tu pareixes faba. Què ha de fer la xiqueta, un diumenge, a les deu de la nit, en l'entrada i amb el seu nóvio?. El mateix que féiem tu i jo; i mon pare mai m'ha amotinat com estàs fent tú amb la xiqueta.

MANOLO.- Encara tindrè la culpa jo, després que sóc l'únic que es preocupa.

MARITA.- (*Canviant de tema*) I eixe altre paquet, què és?.

MANOLO.- Una sorpresa. Quan vènia este matí, he passat per la plaça de dins i m'he entretingut mirant els segells i monedes que venen. Hi havia un gitano que venia una sèrie d'objectes que no servixen per a res, dels que pots trobar en un femer i no et molestes ni a mirar-ho. Quan me n'anava, en l'altre extrem de les arcades, hi havia un home, ben vestit i d'aspecte elegant. Estava assentat en una cadira i tenia... (*va cap a l'aparador i arreplega una bolsa i trau del seu interior un objecte embolicat en un paper de periòdic, mentres ho desembolica, contínua interpretant*)...davant d'ell, en el sòl, esta espècie de làmpara.

MARITA.- (*L'agafa i l'observa detingudament*) (*Rient-se*) Pareix la d'Aladí.

MANOLO.- (*Com si no haguera sentit a la seua dona, contíua amb el relat*). Em vaig acostar a escorcollar i em preguntá si m'interessava. Li vaig fer algunes preguntes i em va dir que només em podia contestar si li comprava la làmpara. Estava clar que no volia donar mes informació que la precisa als curiosos. Li vaig preguntar el preu i em contestá que seixanta pessetes.

MARITA.- Seixanta pessetes per este tros de ferro!. Suppose que no les hauràs pagat?.

MANOLO.- Puix si!. Tenia una gran curiositat per conéixer mes detalls sobre esta làmpara i lo que era més important, que disposava dels diners que em demanava. Em va dir que eixe era el preu; i que no la podia vendre, ni mes cara ni mes barata, que el preu que a ell li havia costat. Només va afegir que no em penediria si se la comprava.

MARITA.- Bon venedor si que és, et va ficant el cuquet de la curiositat... i al final no tens mes remei que picar.

MANOLO.- Precisament això és el que em passe a mi. En condicions normals no l'haguera comprat, però com acabava d'aconseguir el premi de la loteria...

MARITA.- No t'ho retrac, jo haguera fet el mateix. (*Interessada*) Què et va comptar després de comprar-la?.

MANOLO.- El que tu t'has imaginat quan l'has vist. Que és una làmpara màgica i que si la fregue aconseguiré que em concedisca coses meravelloses.

MARITA.- (*Desil·lusionada*) I ja està?.

MANOLO.- Et pareix poc. I si tot el que m'ha dit és veritat?.

CONSOL.- (*Ix del seu cuarto i puja el volum del so de la ràdio*) Què és això tan bonic?, pareix la làmpara meravellosa.

LOCUTOR.- Gooooo!... del Sueca. L'Alcoyano esta perdent per zero a dos i només queden set minuts perquè acabe el partit.

CONSOL.- El que faltava! L'Alcoyano perdrà, i segur que Rafel baixara amb un humor de tots els diables.

MARITA.- Ara tenim l'ocasió de comprovar si tot el que t'ha dit eixe home és veritat. Frega la làmpara i demana-li que l'alcoyano, en els set minuts que falten, remunte el partit i guanye per tres a dos.

CONSOL.- Sí papa!. Per favor...

MANOLO.- Es que em dóna un poc de repulsió....

MARITA.- Sigues valent, si no la proves, no sabràs mai si t'han enganyat o qué.

MANOLO.- (*Frega la làmpara i immediatament allarga el braç lo més possible del seu cos, com si esperara que el fum que es convertix en un geni isquera d'ella. Al no ocórrer res, l'acosta fins al seu ull per a mirar en el seu interior.*) Ací no ix res.

CONSOL.- Igual has de dir algunes paraules màgiques.

MANOLO., Vols dir...

MARITA.- Digues això de “Obri't sèsam”

MANOLO.- Això és d'Alí Baba i els quaranta lladres, no d'Aladí.

CONSOL.- Alguna cosa has de dir. Jo de paraules màgiques només sé eixa i “Abra cadabra”. Per provar que no quede.

MANOLO.- (*Fent-se l'ànimo*).(*Frega la làmpara i pronuncia la paraula màgica*). “Obri't sèsam”.(*Ràpidament allunya la làmpara del seu cos*). (*Al cap d'uns instant*). Ací no passa res.

MARITA.- Perquè no dius això de “Abra cadabra”.

MANOLO.- Ja esta bé de conya. Si vols continuar amb la broma. Fes-ho tú!

MARITA.- La làmpara és teua. Si a tu no t'obeïx, imagina't a nosaltres.

MANOLO.- (*Frega la làmpara*) “Abra cadabra”. (*Pel que puga passar la separa del seu cos, però al cap d'uns instants no ocorre res*)

MARITA.- Ara si que és segur que t'han enganyat.

CONSOL.- És que està tan bruta que li falta sensibilitat. Igual el geni ni tan sols s'ha assabentat i ja esteu criticant-ho. Podries netejar-la amb “Netol”.

MARITA.- No tinc, però per descomptat passar-li un drapet humit no li vindria res mal.

CONSOL.- Jo la llavaria amb aigua i sabó, millor la posaria davall l'aixeta.

MANOLO.- A vore si el geni es constipa i després no vol complir els nostres desitjos.

MARITA.- (*L'agafa i li passa un drap per la superfície, amb tota meticulositat, mentres interpreta*). Res d'aigua que pot oxidar-se. Ja está!. Mira que bonica s'ha quedat, la pobreta tènia mes merda que un pal d'un galliner. Prova ara i voras com si dóna resultat.

MANOLO.- (*Frega la làmpara i espera*) Açò no va, crec que me l'han clavá fluixa.

MARITA.- No m'agrada que digues eixes coses davant de la xiqueta.

CONSOL.- No es preocupe mare, Rafel és encara més bruto.

MARITA.- A vore si quan fregues has de dir el desig. Com fins ara t'has limitat a fregar-la, i dir paraules màgiques que no han de servir per a res, perquè el que te la va vendre no et va dir que les pronunciaries, potser per això no funcione.

MANOLO.- (*Frega novament la làmpara, i amb veu solemne pronuncia les següents paraules*) Desitge que l'alcoyano li guanye hui al Sueca.

MARITA.- Res, no passa res.

MANOLO.- (*Mirant a la làmpara*). No se si finalment passara algo, però brillantor si li hem tret a la condemnada. Mira qué bonica està!. De totes maneres, ací no ha de passar res, on ha de passar és en el camp del Collao. Consuelin, encén la ràdio per a vore si l'alcoyano ja esta guanyant per tres a dos. I nosaltres ací fent l'idiota.

CONSOL.-(*Encendrà la ràdio i mentres interpreta. Posteriorment torna a on estan els seus pares*). Que alegria em donaria si finalment guanyara.

LOCUTOR.- Des del camp del Collao els informem que quan només falta un minut per a la terminació d'este partit el resultat és... (*Els tres s'abracen i miren a l'aparell de ràdio esperant sentir la felix notícia*) d'alcoyano zero i sueca dos. (*La desil·lusió es reflectix en el rostre dels tres*).

MARITA.-(*Amb més moral que l'alcoyano*). Falta un minut, encara pot guanyar.

MANOLO.- Si en un minut marca tres gols em faig monjo budista.

CONSOL.- Jo crec que vos han estafat.

MARITA.- A ton pare, a mi no em fiques.

LOCUTOR.- Fi del partit!. Amb el resultat ja conegut... (*Manolo apaga la ràdio*)

CONSOL.-(*Singularitzant*). Definitivament t'han estafat, papa.

MARITA.- Això es la bufa la gamba, esta nit la tires al fem, no vull trastos en casa. Llastima de seixanta pessetes.

MANOLO.- Jo no la tire, a bona hora perc eixos diners. El diumenge que ve me'n vaig al mercat ambulant i tracte de vendre-la. Amb la gent que hi haurà en el carrer al ser el dia de la Gloria i com se'ns ha quedat de bonica, el menys trac vint duros per ella. Per això el tio que me la va vendre vingue d'Alacant i tènien que vendre-la a algú que no coneguera. Segurament és per a evitar que algú li trenque la cara per l'estafa.

CONSOL.- (*Besa els seus pares*) Em sap greu, però me'n vaig que s'esta fent tard. Rafael ja deu estar pujant l'Avinguda del Generalíssim i si quan arribe a Morant no em veu, encara s'enfadarà més. (*Fa mutis*).

MANOLO.- No ens podem queixar, almenys ha sigut una vesprada entretinguda.

(*Criden al timbre de la porta*).

MARITA.- Qui pot ser?

MANOLO.- A estes hores si no és la senyora Pura, me la talle. Deu haver olgut pel balcó els efluvis d'estos menesters (*assenyalant l'aperitiu*) i ràpidament s'ha plantat ací.

MARITA.- Ni que fóra necessari parlar així.

MANOLO.- Tu obri i eixiras de dubtes.

(*Marita va a obrir, se senten veus que a poc a poc van acostant-se*).

MARITA.- Ha pogut salvar el menjar?

PURA.- Què va! Quan he arribat estava tot carbonitzat. Ha hagut d'invitar-me la veïna del quart pis. Com el seu marit està de vigilant en la fàbrica els diumenges, m'he dit: per a que no menje soles....

MARITA.- I que l'ha dut per ací?

PURA.- Bona vesprada veïna, que no ho he dit. He fet esta coca dolça i m'he dit, vaig a portar-li un trosset a la meua veïna Marita i si ella posa el café amb llet, inclús podem berenar.

MARITA.- Ací l'únic café que entra és el gelat, per a berenar i desdejurar-se gastem malta, que mezclaeta amb un poc de llet condensada està molt bona.

MANOLO.- Feliços els ulls que la veuen! (*De conya*) fa el menys un segle que no ve per esta casa.

PURA.- (*Saludant a Manolo*) Com esta el veí més guapo i templat que tinc?.

MANOLO.- Molt bé!, senyora Pura. Suppose que haurà vingut per a acompanyar-nos en esta meravellosa vetlada i que ni caient rajos i trons aconseguiren traure-la d'ací.

PURA.- (*Fent-se la desentesa*). Has discorregut bé. (*Mirant la taula repleta de l'aperitiu que acaben de preparar*). Però que és açò?. Ave Maria Puríssima. Si pareix que la Gloria s'haja avançat una setmana. Ací hi ha de tot!. Marita, perdona, però crec que vaig a posar-me les botes. Guarda la coca per a desdejurar-se demà, que tot açò, si es guarda, s'estropeja.

PURA.-(*Assentant-se davant de la taula*). Puc assentar-me?

MANOLO.- S'ha anticipat als meus pensaments.

PURA.- Però... Si ací hi ha de tot! (*A Manolo*). T'has tirat els cegos?

MANOLO.- Jo no m'he tirat a ningú, excepte ací a la parenta i soles quan ella vol.(*Assenyaland Marita, i puntualitzant*)...ni m'ha tocat el cupó dels cegos.

PURA.- Dona igual! (*Recorre amb la vista la superfície de la taula, sense saber que triar*). Hi ha tant que no sé per on començar.

MANOLO.- Comence pel principi.

PURA.- A vore este boqueró fregit com està?

MANOLO.- Per a beure... El café, com el vol, mezclat amb llimonada o sífó?

PURA.-Mes bé a seques. Mon pare deia que de dos coses bones no feres mai una roïna.

MARITA.- Puix esta coca dolça té bon aspecte. Com l'ha feta?

PURA.- Finalment no he tomat la farina que m'ha sobrat de les coquetes, com també m'ha sobrat un poc de l'oli que m'has donat tú, he demanat un poc d'ametlló a la del primer i sucre a la del quart i...mira que coca de mida m'ha eixit!

MARITA.-Què l'ha feta sense ous?

PURA.- Els ous els ha posat el meu germà...(Manolo i Marita s'espanten) és que ha vingut a vore'm, com fa tots els diumenges, i m'ha portat dotzena i mitja. (*Manolo i Marita ,donen un sospir d'alleugeriment*).

MANOLO.- Què on treballa el seu germà?

PURA.- Ell està de mitger en un Màs que hi ha en la Rambla Alta i que ara no em recorde com s'anomena. Allí, menys diners, té de tot. Perquè de mitger està només pel que fa a la terra. Ell, a banda, té una vaca, gallines, un mascle per a llaurar i una burra, que li diuen Leonarda, i que li aprofita per a vendre a Alcoi.Si vejeres que templat esta montat damunt la burra. També té un ramat d'almenys quaranta cabres i un cabró.

MANOLO.- Pobre cabró, no donarà abastiment amb tantes pretendents. Així ja m'agradaria a mi ser cabró.

MARITA.- (*Un poc picada*). Pot ser que algun dia et concedisquen eixe títol. (*Indigná*) Tens una i no te la menges, no se per a que collons vols quaranta.

PURA.-(*Aliena al que diuen els altres i anant a la seua*). Però ell, allí en el Màs , no està content. Per això vol que em moriga lo més prompte possible.

MANOLO I MARITA.- (*Sorpresos i a l'uníson*). Què es moriga?.

MANOLO.- Encara sort que sóc fill únic.

MARITA.- Com és possible que el seu germà vullga que's moriga?.

PURA.- Molt senzill! Ma mare era la propietària del pis on visc. Com quan va morir, jo no tenia fills ni possibilitats de tindre'ls. (*Confidencialment a Marita*) El meu marit era mascle de cassoleta i jo ja tenia la "menospausia". Va dir que el pis seria per a mi en "usofruto" i quan morira passaria al meu germà o els seus hereus. Clar!. Ell no vol morir-se sense disfrutar-ho.

MANOLO.- Però ell estarà molt bé en el Màs.

PURA.-Que va! Ell el que vol és vindre's a viure ací en ma casa amb tot el "ganao"

MARITA.- (*Escandalitzada*). Què pensa portar, les vaques i les cabres?

MANOLO.- I no t'oblides del cabró.

PURA.- No dona!. Em referisc a la seua dona i a les seues filles, que són cinc.

MANOLO.- Més o menys lo mateix.

PURA.- Si foren xics, encara; però al ser xiques no li ajuden molt en les tasques del camp i ell comença a estar fart. Ha fet números, que d'això si que sap perquè no li enganye l'amo a l'hora de traure comptes, i pensa vendre els animals, posar a la seua dona a netejar escales i a les seues filles en el tèxtil, a ser possible en Ferrandiz o en Carbonell.

MANOLO.- I ell... Què pensa fer?.

PURA.- Administrar els diners que guanyen les altres.

MARITA.- Recollons! Si que és llest el germanet.

MANOLO.- I els ous amb què ha fet esta coca. Són de tota confiança?

PURA.- Me'ls ha portat el meu germà.

MANOLO.- Precisament per això ho dic. (*Al public*) Si vol que's moriga, ja me contarás...

PURA.- No es preocupe, abans de posar-los en la coca els he fet la prova del barco i del submarí.

MARITA.- I que és això?

PURA.- El meu germà em va dir una vegada, que els ous que estan roïns, s'afonen en l'aigua i els que estan bons suren. He fet la prova i tots són barcos, un submarí que m'ha eixit li l'he donat a la veïna del séller que no la puc vore.

MANOLO.- *(A Marita i en veu baixa)* Jo crec que és al revés, eixa coca ni provar-la.

PURA.- Me'n vaig, ací ja s'ha acabat tot.*(Agafa la ultima papa que quedava)* i no crec que traguem res més. Vaig a donar-li la part de la coca que li correspon a la Senyora Angelita, la de dalt, a vore si de pas m'invita a sopar. *(Es marxa i quan está prop de la porta, torna per a arreplegar el tros de coca que ha portat a l'arribar i que encara està damunt de la taula)* *(A Marita)* Saps que et dic, que m'emporte esta per a no tindre que anar pujant i baixant escales. Demà, a l'hora de menjar, pujaré per a portar-te el tros que tinc en casa. *(Fa mutis)*.

MANOLO.- Encara sort que s'ha portat la coca, ens ha estalviat el treball de tirar-la.

MARITA.- Però demà, a l'hora de menjar, ja la tens ací.

MANOLO.- Déu ens empare!.

CAU EL TELÓ.

ACTE PRIMER

MOMENT QUART

(Mateix Escenari que en els moments anteriors, només l'hora ha canviat, són les set de la vesprada del dia 22 de març de 1959. Quan s'alça el teló, estan Manolo, Marita i el Iaio, assentats al voltant de la taula i acabant-se les restes de l'aperitiu que havia comprat al matí i deixat la Senyora Pura.)

IAIO.- Xé! Que fred fa, podries encendre l'estufa.

MANOLO.- *(En cos de camisa)*. Recollons! Iaio, que exagerat i emprenyador està. Si hem d'estar a vint graus. No es dona compte que ja estem a la primavera.

IAIO.- Primavera per només un dia, i la dita diu que “ Fins als quaranta de maig no et lleves la casaca.”

MANOLO.- És que vosté no es lleva la casaca, però tampoc la camiseta de feltre, el cos de llana i l'abric. La bufanda no se la posa perquè la necessita com a reforç per a poder eixir al carrer, quan ix, que eixa és una altra.

MARITA.- A vosté lo que li passa és que té un constipat que no se'l lleva de damunt, lo que ha de fer és anar al metge per a què li done quelcom.

(Toquen a la porta)

MANOLO.- Qui serà ara?. Espere que no siga una altra volta la Senyora Pura que ha decidit sopar ací, perquè segur que la trac a puntellons. El pitjor és que els xiquets no són, és encara molt prompte per a què vinguen.

IAIO.- Tens quelcom pendent amb la policia?

MARITA.- No empenye pare, que encara van a enviar-lo a dormir sense sopar. *(Al seu marit)* . Obri tu i eixiràs de dubtes.

(Manolo va a obrir).-

VEU EN OFF.- Molt bones! Ja estic aquí.

MANOLO EN OFF.- Molt bé. I vosté qui és?

VEU EN OOF.- Sóc el Geni!

MANOLO EN OFF.- Eugeni?. El conec jo de quelcom?

GENI.- Eugeni, no. Sóc el Geni (*recalcant cada articula perquè ho entenga millor*)
.(Apareixen en escena. El geni va amb camisa estampada amb flors, unes bermudes i sabatilles blanques. El cap el porta cobert amb un barret de palla. Té l'aspecte d'un nord-americà estiuejant en les illes Hawaii.)

MANOLO.- (*Que pareix que encara no s'ha assabentat de res*). El geni... quin geni?

GENI.- El de vosté, cavaller. (*Adonant-se compte de la presència de Marita*) Senyora... li presente els meus respectes. (*Agafa i besa la seua mà*) (*Al iaio*) Cavaller...

IAIO.- (*Al public*) És la primera vegada que em diuen cavaller desde que vaig nàixer. (*Al geni*) Perdone que no li done la mà, però acabe d'esternudar i deu estar plena de microbis...

GENI.- Està vosté malalt?.

IAIO.- Un poc constipat... i ja sap, els axuxons de l'edat.

GENI.- (*Li posa al iaio la mà en l'esquena mentres interpreta, i de sobte pareix que al iaio li han llevat vint anys de damunt. Es lleva la manta que portava damunt, com si li sobrara, i pareix que és fins mes alt que abans*). Constipat, fora!

IAIO.- Xe que bé estic!. Pareix que m'haja llevat vint anys de damunt. Moltes gràcies!. El deixo aquí, amb els meus fills, perquè jo aprofitaré per a donar una volteta pel carrer. Fa un segle que no isc. (*Fa mutis per la porta d'eixida.*)

(Hi ha un moment de silenci en què ningú sap que dir. El Geni ho aprofita per a tirar una ràpida mirada per tota l'habitació, com volent comprovar la situació econòmica dels seus nous "amos".)

GENI.- (*Decidint trencar el gel*) Crec que m'han cridat.

MANOLO.- (*Encara incrèdul*). Li hem cridat?.

MARITA.- Si home!. Què no et recordes que hem fregat la làmpara?

MANOLO.- Ah, si!. El Geni... Vora vosté, és que jo m'esperava que m'haguera eixit de la làmpara com una fumarola i després s'haguera convertit en una espècie d'ogre gegant de color verd o blau.

GENI.- Ascolte!. Que jo no sóc un ogre. No ens confonguem.

MANOLO.- Ja ho veig, però comprendrà que nosaltres no esperàvem que es presentara així, com un turista americà.

GENI.- És que això d'estar dins de la làmpara, s'ha acabat. Era molt incomode i antihigiènic. Sap vosté?. Ací dins, segles i segles comprimit. Això no podia ser. Encara sort que el nostre enllaç sindical va fer una reclamació i en l'últim conveni ens han permés viure fora de la làmpara.

MARITA.- I on viu vosté ara?. Si es pot saber.

GENI.- Hauria de viure ací a Alcoi, que és on està ara la làmpara, però açò és molt gelat i no veig moguda per cap part, per la qual cosa he decidit establir-me a Benidorm a l'espera que vosté em cride. Li garantisc que a pesar d'eixa mínima dificultat, no tindrà cap queixa del meu treball.

MANOLO.- Com s'ha assabentat que li he cridat?.

GENI.- Quan algú frega la làmpara, note com si en pegaren una bascollá i de seguida apareix en la meua ment el lloc exacte on es troba per a atendre'ls immediatament.

MANOLO.- Ha notat la meua crida?

GENI.- Vaja si l'he notat!. Estava gitat amb una genia sueca que es troba casualment a Benidorm, i en el moment mes inoportú he notat la primera bascollada, he intentat acabar el treball i pam!, he notat la segona. Quan m'ha pegat la tercera volta, se me n'ha anat el cos i crec que no l'he deixat molt contenta.

MANOLO.- Perdone... però jo no sàvia...

GENI.- No passa res, és el meu treball. El pitjor ha sigut quan m'he notat un altra abaixant el port de Confrides, que per poc me'n vaig barranc baix. De totes maneres li agrairia que esta nit de deu a dotze, deixe la làmpara tranquil·la, perquè he quedat amb ella per a rematar la faena que tenim pendent i no puc quedar una altra vegada mal.

MANOLO.- No es preocupe que jo també estaré ocupat, demà m'he d'alçar a les cinc i abans he de complir amb ací, la meua senyora, dos vegades. Una que li dec i una altra avançada.

MARITA.- Manolo!. Eixes coses no es compten.

GENI.- Tranquila que jo sóc com un confessor. (*A Manolo*). Si vol, puc tirar-li una maneta...

MANOLO.- (*Interpretant-ho d'una altra manera*). Gràcies, peres eixes coses m'agrada fer-les sense l'ajuda de ningú.

GENI.- No em malinterprete. Em referia a si necessitava alguna ajuda extra per a tant d'esforç.

MANOLO.- (*Veient que Marita es mostra incomoda per esta conversació, s'allunya un poc amb el geni perquè no els senta.*). Millor esta conversació l'acabem després, quan estiguem a soles.

GENI.- (*Tornant al costat de Marita*) I bé!. Ja saben de que va açò?.

MANOLO.- Hem fet una prova abans, veritat Marita?, (*esta assentix*) però ha sigut un verdader desastre.

GENI.- Què ha passat?

MANOLO.- Estava perdent l'alcoyano en el camp del Collao per zero gols a dos, i faltaven cinc minuts perquè acabara el partit. Vaem demanar que guanyara... i res! , ha perdut.

GENI.- Es pot saber com ho ha demanat ?.

MANOLO.- (*Tractant de recordar*) Crec que vaig dir quelcom així com... “Desitge que l'alcoyano guanye este partit”.

GENI.- (*Amb un gest de disgust*). Clar!. Ací està el fallo. Tinga en compte que en esta situació, vosté no desitja res. Vosté és l'amo i per tant mana!. Esta clar? (*Manolo i Marita assentixen*) Si vosté haguera dit “vull” en compte de dir ”desitge”, la seua orde s'haguera complit.

MANOLO.- Mira quina bová!

GENI.- Vostés estaven interessats en que guanyara l'alcoyano?

MARITA.- Jo no tènica cap interes.

MANOLO.- Home!. Ho havíem fet per la nostra filla. Al nóvio li agrada molt el fútbol, i com no volia vore-lo cabrejat perquè havia perdut...

GENI.- A vosté li agrada el futbol?.

MANOLO.- Si, però jo sóc del Madrid.

GENI.- I vosté voldrà que guanye la final de l'actual Copa d'Europa?.

MANOLO.- Home!. Només per empenyar el meu amic Anselmo que és del Barça.

GENI.- Puix inclús arreglarem açò millor. En semifinals li guanyarà al Barça, els dos partits i després li guanyarà la final a un equip alemany.

MANOLO.- De totes forma no és una cosa molt difícil, tinga en compte que el Madrid ha guanyat les tres últimes finals que s'han disputat.

GENI.- (*Dubtant un poc*). Podem arreglar-ho amb un resultat espectacular. Què li pareix?

MANOLO.- Què resultat?

GENI.- Que se jo!. Deu a zero? o Nou a un?.

MANOLO.- Pareixerà que hem jugat contra un equip de coixos i no tindrà molt merit.

GENI.- Sis a quatre?

MANOLO.- Això em pareix un poc estret.

GENI.- Llavors... Set a tres?.

MANOLO.- (*Il·lusionat*). Això em pareix millor. Ens quedem amb eixe resultat.

GENI.- Llavors quedem d'acord, el Madrid guanya la copa d'Europa davant d'un equip alemany per set gols a tres. Val?

MANOLO.- Val.

GENI.- Llavors diga la frase màgica, començant per la paraula "vull".

MANOLO.- Vull que el Madrid guanye la final de la Copa d'Europa ,enguany, a un equip alemany, pel resultat de set gols a tres.

GENI.- Ja està! Ja té el seu desig complit.

MARITA.- A on esta?.

GENI.- Està, però no ho podrà comprovar fins al mes de Maig, que és quan es juga la final.

MARITA.- (*Illusionada*) Podem demanar el que vullguem?. Jo vull quelcom que es puga vore immediatament.

GENI.- Tinga en compte que només disposarà de tres desitjos... i ja ha gastat u.

MARITA.- Que ja hem gastat un?. (*dirigint-se a Manolo*) Et dones compte amb quina bová has gastat un desig? (*Plorant*). Amb la il·lusió que em fa tindre un cotxe.

MANOLO.- (*Per a consolar-la*). Tú vols un cotxe?. Puix tindràs un cotxe... (*Al Geni*) Volem un cotxe.

GENI.- Un poc de paciència. Quina marca volen vostes?.

MARITA.- Jo vull un “aiga”.

GENI Que és aixó .?

MARITA.- Un cotxás. El millor cotxe que “aiga” en el concessionari.

MANOLO.-*(Amb el cap en el seu lloc)* Para el carro, que una cosa és voler un cotxe i una altra mantindre'l.

MARITA.- *(Un poc desil·lusionada)* Una vegada que podem refregar-se'l per la cara a les nostres amistats....

MANOLO.- Però després es trenca una peça i el mecànic no té recanvis per a reparar-ho. Què vols, un cotxe trencat aparcats en la porta?.

MARITA.- Bé, el que tu vullgues, però el color el trie jo.

MANOLO.- Val!. Quin color?.

MARITA.- El roig.

MANOLO.- Vull un SEAT 600 de color roig. *(Els dos se'n van ràpidament al balcó per a vore el carrer.)*

MARITA.- *(Desil·lusionada i dirigint-se a Manolo).* Ací no hi ha res, crec que ens ha tornat a prendre el pèl.

MANOLO.- *(Al Geni).* Quina conya és esta?

GENI.- Sóc un geni, no un mag. No tinc una vareta màgica que diga. BUM!, ací esta el cotxe. Jo efectue el pagament, però si la SEAT porta un retard en les entregues de dos anys, jo no tinc la culpa.

MARITA.- Vol dir que hem d'esperar-nos dos anys per a aconseguir el cotxe?.

GENI.- A menys que vullguen gastar l'últim desig que els queda per avançar-ho. En eixe cas potser que en una setmaneta...

MANOLO.- Només faltaria això, gastar un desig per les presses. Si és necessari, ací esperem el que faça falta.

MARITA.- *(Previsora)* I qui ens garantix que d'ací a dos anys tindrem el cotxe?. A vore si vosté mentres tant pega a fugir amb la sueca eixa i ens deixa amb tres pams de nassos.

GENI.- Per això no es preocupen, que esta tot previst. (*De la butxaca trau dos sobres*) Ací tenen setanta-dos mil tres-centes pessetes, que és el que val el cotxe post en carretera. Vosté s'encarrega d'anar al concessionari i demanar-ho. Mentres els diners els poden emprar en el que vullguen; però, i açò és molt important, si a l'hora de pagar el cotxe no disposen de diners per a fer-ho es quedaran sense el cotxe i sense tot el que compraren amb estos diners.

MANOLO.- Que difícil és açò, no se si tindrè paciència i forces.

MARITA.- (*Agafant el sobre*) No es preocupe que jo m'encarregue de tot.

GENI.-(*Donant-li també l'altre sobre*). A vegades els cotxes vénen amb una bandes blanques en les rodes i eixe detall val cinc-centes pessetes mes. Com això no puc controlar-ho, ací les té. Si finalment no vingueren amb eixes bandes blanques i no necessitaren eixos diners, quan òbriga el sobre hauran desaparegut.

MANOLO.- Collons! Que complicat és això de comprar un cotxe. Encara sort que vosté pareix que ho té tot controlat.

GENI.- Ara si m'ho permeten, anem a pel tercer desig, tinc la sueca esperant-me en el llit i no vull que se me gele.

MANOLO.- La sueca que espere, que primer és la faena. (*El geni fa un gest de resignació*). Tinga en compte que és el nostre ultim desig i cal meditar-ho molt.

GENI.- (*Assentant-se en una cadira i agafant un "Ciudad", que hi ha damunt de la taula, per a llegir*). Ja m'avisaran quan vullguen quelcom,

IAIO.- (*Entrant per la porta*). Xé que be! (*Dirigint-se al geni*).Encara està vosté ací?. Que bé m'ha assentat el passeig, he vist al Primer Tró de la filà i li he dit que se les arregle com puga, però enguany vull eixir a l'esquadra, encara que siga en la Diana. He passat dos vegades el torn en els últims set anys, per no trobar-me bé, i ara que estic en forma, no vull desapropitar l'ocasió, que açò no sabem el que durarà.

MANOLO.- Així i tot ha tardat molt a vindre.

IAIO.- És que m'he trobat amb Amalia, la viuda del meu amic Vicentet. Abans d'arreglar-me amb la vostra mare i ella amb el Vicent, vam tontejar un poquet i per a recordar vells temps, m'ha invitat a berenar. M'ha fet unes coquetes fregides, que me les he menjat amb sucre i mel, mulladetes amb café amb llet, que estaven per a xuclar-se els dits.

MARITA.- Entre els xurros d'este matí i les coquetes d'ara, tenint en compte com té el sucre i el colesterol, no crec que li dure molt l'arreglament que li ha fet el geni fa un ratet. (*Este assentix*)

IAIO.-Filla, per quatre coxinós dies que anem a viurer, almenys deixa'm que els gaudisca. Mira el que et dic, si puc eixir en l'esquadra el mes que ve i complir una promesa que m'he fet, el nostre senyor ja se me pot portar quan vullga.

MARITA.- No digues eixes coses, que després es complixen... (*Curiosa*) Quina promesa és eixa?.

IAIO (*En tò misteriós*).Ja te la diré quan la complisca, i no m'insistisques que no pense dir-ho.

MARITA.- Que li aprofite. Ja ho dirà quan li done la gana.

PEPITO.- (*Entrant*) Que pel·lícula més bona... i verda. Hem vist com el xic besa a la xica. Voleu que vos la compte?

MANOLO.- Deixa't de pel·lícules que prou tenim amb la d'ací. I parlant de tot, has vist la teua germana?.

PEPITO.- Esta baix en l'entrada amb Rafel, pegant-se un lot.

MARITA.- Què vol dir això de pegant-se un lot?. Què estaven fent?.

PEPITO.- El Rafel t'ènia agafada per la mà a Chelo.

MARITA.- Ah!, be.

MANOLO.- Què collons de be!. Per ací es comença i no saps per on s'acaba. Abaixaré la brossa i de pas...

MARITA.- Deixa la brossa que ja se en quina intencions la baixes. Pepito!. Baixa-la tú.

PEPITO.- Sempre em toca a mi!. Si ho se no dic res.

MARITA.- A mes, baixa xiulant per a que el senten, i li dius que puge que este senyor l'està esperant.

(*El geni, al sentir-se al·ludit, deixa el periòdic damunt de la taula i presta atenció a la conversació*)

PEPITO.- Qui és este?. Té una pinta...

MANOLO.- A tú que t'importa. El que devies fer, és tindre un poc mes de respecte a les persones que ens visiten, i ara avança que tenim pressa.

CONSOL.- (*Entra plorant*). S'ha confirmat, se'n va a Guinea. (*Al donar-se compte de la presència de l'estrany*) Perdone!. No sabia que teníem visita.

MANOLO.- (*Fent les presentacions*). Ací, la meua filla... el geni de la làmpara.

CONSOL.- (*Donant-li la mà*) Molt de gust... Aixína que és veritat... Ara... amb l'alcoyano ens ha fallat.

GENI.- Ha sigut un fallo tècnic, però amb els altres dos desitjos no hi ha hagut cap problema.

CONSOL.- Quins altres dos desitjos?

MANOLO.- El Madrid guanyara la copa d'Europa.

CONSOL.- Què novetat...

MARITA.- Ja tenim cotxe!

CONSOL.- (*Alegant-se per primera vegada*) On està?

MARITA.- Bueno, el tindrem dins d'un parell d'anys, però els diners ja els tenim ací. (*Li ensenya els dos sobres*)

PEPITO.- Què bé! Podrem anar tots els diumenges a banyar-nos a Benidorm.

GENI.- Millor que vagen a la Platja de Sant Joan, la carretera de Benidorm esta feta un desastre. Dos hores he tardat a vindre i només pense en que encara he de tornar esta nit.

MARITA.- Si vol passar la nit ací...

GENI.- Senyora.... la sueca.

MARITA.- Ah!, perdona, no em recordava.

GENI.- Ara que estan tots, si no hi ha cap inconvenient, es rogaria m'expressasen el seu últim desig, el compliment i tots contents.

CONSOL.- Es pot demanar un desig?

MANOLO.- La làmpara és meua i el desig el trie jo.

MARITA.- Tu has triat això del Madrid.

MANOLO.- I tú el cotxe.

IAIO.- Llavors em toca a mi.

CONSOL.- El meu és mes important.

PEPITO.- Jo vull...

(S'arma un enrenou enorme, en el que tots parlen i no s'entén res. Finalment el Geni decidix posar un poc d'orde).

GENI.- Així no arribarem a cap lloc. El millor és que cada un m'explique en privat el que vol, jo li dic si pot ser i així anem eliminant les opcions no vàlides. Després jo me'n vaig, perquè se m'està fent tard i segur que la sueca se'm va amb un veí del poble. Quan ho tinguen decidit el senyor Manolo pronuncia les paraules màgiques i tot solucionat. *(A Manolo)* Recorde que una vegada obtingut el tercer desig, en el termini màxim d'un mes ha de vendre la làmpara a una persona que no conega i pel mateix preu que li va costar. *(Fent un apartat amb Manolo)* Jo li agrairia que demorara la venda fins última hora, així tindrè almenys tres setmanes lliures, perquè la sueca em dóna mes treball que el propietari de la làmpara. *(Reunint-se amb tots)* Ara cada un m'expressarà el seu desig. Comencem pel mes xicotet de la casa.

(Les llums s'apaguen i un focus il·lumina al Geni que acompanyat per Pepito, s'allunya fins a l'altre extrem de l'escenari.)

PEPITO.- Puc començar ja?.

GENI.- Dis-me el que vols.

PEPITO.- Vull eixir a festes, hi ha ser possible damunt d'un cavall. Vull diners per a no tindre que demanar-se'ls a mon pare. Vull un baló nou i que el meu entrenador em pose de porter tots els diumenges en l'equip de futbol. Vull...

GENI.- Alt, alt, alt, crec que has confós açò amb la carta als Reis Mags. Així que deixa't de tantes coses i dis-me un sol desig.

PEPITO.- Eixir a festes muntat en un cavall.

GENI.- Val!. Això t'ho puc concedir si ton pare ho estima oportú i ho demana. Ara torna amb els altres i dis-li a la teua germana que s'acoste.

(Desapareix Pepito del circule lluminós i apareix Consuelo)

CONSOL.- Tinc un problema molt gros.

GENI.- Dis-me que et passa.

CONSOL.- Que al meu Rafel l'envien per a fer la mili a la Guinea. I m'han dit que és un lloc molt perillós, hi ha lleons i caragols grans com un puny.

GENI.- Dona!, el primer si que és perillós, però si esta fent la mili, supose que almenys portarà damunt una pistola i podrà defendre's. Quant als caragols, no li veig el perill per cap part.

CONSOL.- És que li agraden tant, que agafarà unes enfitades per a morir-se.

GENI.- Val! Val!. Si ton pare ho sol·licita, puc aconseguir que no vaja.

CONSOL.- Gràcies.

GENI.- Dis-li al teu iaio que vinga, crec que açò anem a acabar-ho en un "santiamén".

(Desapareix Consuelo i s'acosta el iaio.)

IAIO.- Mire senyor Geni. No podia passar-me la mà a traïció com ha fet abans i m'arregla un problema que tinc molt gros?

GENI.- Quin problema és eixe?. Si es pot saber.

IAIO.- Clar que es pot saber!, però només entre vosté i jo. Esta vesprada he vist a Amalieta, la meua antiga nòvia, m'ha invitat a sa casa a berenar i hem tontejat un poc. Li he pegat dos axuxons i un parell de morraes i quan la tènia "casi en el bote" he hagut de fer marxa enrere.

GENI.- Ella no volia...

IAIO.- Clar que volia !, he sigut jo el que no ha pogut. Segurament com fa tant de temps que no la gaste, deu haver-se atrofiat o no sé que collons ha passat, la veritat és que ara només em servix per a pixar i gràcies.

GENI.- Què vol que faça jo?.

IAIO.- Que m'alce l'ánimo o el que faça falta. Si haguera vist la careta que se li ha posat a Amalieta quan no he tingut mes remei que apuntar-me la fallada. Li haguera donat llàstima i tot, crega'm.

GENI.- De poder, si puc, però per a això el seu gendre deu gastar el desig que li queda. El que li vaig fer abans és el que entre els geni cridem la prova de poder. Amb això demostrem als nostres eventuals amos el que som capaços de fer i mostrem els nostres poders, però no puc repetir-ho inclús sentint-ho molt.

IAIO.- Llavors... que puc fer?

GENI.- Diga-li-ho al seu gendre, ell té la clau de tot.

(El iaio se'n va pensatiu i entra en el cercul lluminós Marita)

MARITA.- Jo ho tinc clar, vull diners. Amb diners puc arreglar els problemes de tots.

GENI.- Amb diners no es poden solucionar tots els problemes.

MARITA.- Però se solucionen molts, s'eviten altres i fa que ens oblidem de tots.

GENI.- Quant vol?.

MARITA.- El màxim que puga donar-nos.

GENI.- Ho procurare, però no crega que serà molt. Portem molts anys en este negoci i la cova del tresor s'esta esgotant, ja vorem que podem fer.

(S'allunya Marita i entra Manolo).

MANOLO.- Jo ho tinc clar i decidit. Vull fer el Capità Cristià en les festa d'enguany.

GENI.- M'haurà d'explicar que és això, perquè jo no he estat mai i no sé de que va això. Quan són?.

MANOLO.- El 22, 23 i 24 d'abril....sempre!

GENI.- Mai diga d'eixa aigua no beuré, perquè tinc la impressió que dins d'uns pocs anys un alcalde voldrà canviar-les al cap de setmana més pròxim i només per l'oposició d'un sol home s'evitarà.

MANOLO.- Sant Jordi!, clar està.

GENI.- Jo a qui veig és a Sant Adrià, però vaja vosté a saber. En fi! Com s'anomena eixe càrrec?

MANOLO.- És rotatiu i cada any li toca a una fila. Este precisament li toca a la meua: els bascos.

GENI.- Això sens dubte facilitara el nostre treball. Qui ho anomena?.

MANOLO.- Els mateixos membres de la filà, que trien entre els que es presenten. Normalment gent amb possibilitats econòmiques, perquè representa molt de gasto per al que trien.

GENI.- Si és qüestió de diners, no hi ha cap problema.

MANOLO.- Sí que hi ha problema...

GENI.- Quin?.

MANOLO.- Que per a enguany ja esta triat, es tracta d'Ismael Peidro.

GENI.- No passa res. Ens desfem d'ell i ja està.

MANOLO.- Però sense fer-li cap de mal, que és molt bon amic meu.

GENI.- No et preocupes, arribat el cas ja m'inventaré quelcom. I una vegada eliminat, què passa?

MANOLO.- Puix que hauran de triar urgentment a un altre. Llavors, amb diners, em puc presentar jo, no queda un altre que em pugui fer ombra en la filà.

GENI.- Puix llavors tot arreglat. *(S'encenen les llums i s'apaga el focus. El Geni i Manolo es reunixen amb la resta de la família)*. Ja està tot solucionat. *(Mira el rellotge)* Recollons! les deu, que tard és. Totes les peticions que m'han formulat podrien realitzar-se, però només puc atendre a una. Hauran de posar-se d'acord, així que discutisquen, facen un sorteig o el que els done la gana. Jo he d'anar-me'n perquè se'm fa tard, jo tinc un horari com qualsevol treballador i a mi no hi ha ningú que em pague les hores extres. Vostés poden continuar a soles, i quan ho tinguen decidit el senyor Manolo només ha de pronunciar: "Vull que....." i lo que diga es vorà convertit en una realitat. *(Besa les dones, dóna la mà als hòmens i desitja sort a tot el món. S'allunya cap a la porta, però abans d'eixir es deté i dóna un ultime consell a Manolo)* Recorde que cal vendre la làmpara després...

CAU EL TELÓ

ACTE PRIMER

MOMENT QUINT

(Mateix escenari, mateix dia i han de ser les 23 hores. Mentres les dones acaben de retirar les restes del sopar, els hòmens continuen assentats en les seues cadires al voltant de la taula, amb aspecte pensatiu i en un clar exemple de masclisme.)

MANOLO.- Açò anem a acabar-ho el més prompte possible, és ja molt tard, *(mirant la seua dona)* em queden moltes coses que fer encara esta nit i demà he de matinar.

MARITA.- I jo que?.

MANOLO.- *(Assentint)*. Tú has de fer el mateix que jo, però no em negaras que lo teu és un poquet mes descansat.

MARITA.- *(Amenaçan)* No em faces parlar...

MANOLO.- *(Desviant la conversació, els camins de la qual no veu molt clars)* A vore Pepito!. Quin és el teu desig?

PEPITO.- Vull eixir a festes.

MANOLO.- Concedit. *(Dirigint-se al public)* A este el visc de rodella quan faça el capità.

PEPITO.- .... i pujat a un cavall.

MANOLO.- *(A la resta de la família i per a dissimular)* Li demanare al meu amic Jacinto que em deixe el trage del seu fill, que ja no li vindrà bo, i li'l posem a este. Com ell ix sempre damunt d'un cavall, li diré que el puge a la gropa.

PEPITO.-A la gropa no. Davant!

MANOLO.- (*Conciliador*) Bé , davant.

PEPITO.- I també vull una pilota.

MANOLO.-(*Perdent la paciència*). Para al carro, que açò no és una tómbola. Així que no dónes mes pel sac i vesten a dormir.

MARITA.- Però que forma és eixa de parlar-li al xiquet?. Després diem que són uns desllenguats, però la culpa la tenim nosaltres.

PEPITO.- (*Anant-se*). Parla igual que el Tio Estafante. Tots els majors son iguals

MANOLO.- (*No fent cas dels comentaris*). Anem a vore un altre cas. Consuelin!, a vore tú que vols.

CONSOL.- Que el meu Rafel no es vaja a servir a la Guinea.

MANOLO.- Eixe no és de la familia i a més es del Barça. Si se'n va a la Guinea que es faça fotre. Estaria bo que miràrem per tots.

CONSOL.- (*Amb veu plorosa*).Però és que és el meu nóvio.

MANOLO.- Igual dóna. Ja t'he dit que no...i prou.

CONSOL.- Jo no demane una altra cosa. Només vull això.

MANOLO.- Val!, ja et pots anar a dormir. Demà et direm com ha quedat açò.

CONSOL.- Ni parlar!. Jo em quede ací per a vore com acaba açò. No vull que feu trampes.

MANOLO.- Mira la confiança que té esta xiqueta amb la família. Fes el que vullgues, per això no anem a barallar-nos. El iaioj... Anem a vore que vol el iaio.

IAIO.- (*Desidit*) Que m'alcen l'ánimo.

MANOLO.- Si ja se l'han alçat abans.

IAIO.- Eixe no, l'altre.

MANOLO.- Vol parlar mes clar?

IAIO.- (*Dubtant*) És que està la xiqueta...

MANOLO.- Consuelin, ves a la cuina i ens portes la botella de mistela. de pas ens farem una copeta per a celebrar-ho.

CONSOL.- No cal. Jo ja se'l que vol el iaio.

MANOLO.- Millor! No et perdràs res. Així que aire (*Fa un gest perquè es vaja i Consuelo ix cap a la cuina*) Vinga, ja pot parlar en tota tranquil·litat.

IAIO.- És que no se'm planta.

MARITA.- Pare! A la seua edat, pareix mentida...

IAIO.- Puix encara que parega mentida, és veritat.

MANOLO.- A la seua edat, és el lògic.

IAIO.- Quan tú tingues la meua edat, si et passe el mateix, no et pareixerà tan lògic.

MANOLO.- (*Tractant de ser persuasiu*). Iaio, comprega que per això no anem a gastar un desig. Vaja al metge, igual li recepta unes pastilletes....

IAIO.- Ja ho he fet, però per això no hi han pastilletes que valguen. M'ha dit, que potser, d'ací a vint anys ixca quelcom, però com tu compendras jo no puc esperar tant.

MANOLO. Puix vaja a l'herbolari.....

MARITA.- Potser que prenent el "hongo"...

IAIO.- A l'herbolari?. Eixe l'única cosa que pot fer és posar-me quatre branquetes per a mantindre-la recta, però en eixes condicions no crec que trobe a ningúna que es vullga gitar amb mi.

MARITA.- Però pare... Amb qui ha de gitar-se vosté?.

IAIO.- A l'Amalieta l'he tinguda esta vesprada amb les bragues en la mà, i per culpa d'açò (*s'assenyala*) he hagut de passar la mà per la paret.

MARITA.- Déu meu, que escàndol!. Què passarà si s'assabenten els veïns?.

IAIO.- A mi em dóna igual. (*Amb veu planyívola*) Heu de comprendre que no puc deixar passar la meua última oportunitat.

MARITA.- Però gastar un desig.... en una porqueria com eixa.

MANOLO.- Jo conec a un "fisio", que amb un poc de rehabilitació....

IAIO.- "Fisio" o "Fisia", perquè al mi cap tio em tira mà.

(*Entra Consuelo*)

MARITA.- Calfeu.... que entra la xiqueta.

CONSOL.- Què?. Ja heu trobat el mètode per a que se li plante al iaio?.

MARITA.- (*Fugida i quasi sense paraules*). Con...sue...lin... que paraules són eixes?.

CONSOL.- Mare... que ja tinc quasi setze anys, a eixa edat, si no haguera sigut per la guerra, ja hagueres estat casada i tal volta amb fills.

MARITA.- Possiblement, però a eixa edat jo no sàvia tant com saps tú.

MANOLO.- (*Donant per conclòs el tema*) Bé!. Prenc nota del cas i després ja decidirem. (*Amb veu melosa i dirigint-se a Marita*). A vore el meu carinyet que és el que vol.

MARITA.- Diners!... Diners;.. i diners;. Amb diners es pot aconseguir tot.

CONSOL.- Què Rafael no vaja a fer la mili a Guineà?. M'estranya.

IAIO.- Què açò em torne a funcionar?. Ho dubte.

MARITA.- (*Desarmada*). Però quelcom ha d'ajudar. A mi no se m'ocorre una altra cosa, a menys que Manolo tinga una idea millor.

(*Totes la mirades es dirigixen a ell*).

MANOLO.- (*Titubejant perquè no s'atreuix a dir el seu desig*). Jo... m'agradaria... volguera... crec que vos pareixerà bé... (*de corregut*) que fera el Capità Cristià enguany.

TOTS A L'UNÍSON.- El Capità Cristià enguany!

CONSOL.- Abans que salvar-li la vida al meu Rafel!

IAIO.- Un gustet de tres hores, abans que la felicitat del teu sogre per a la resta de la seua vida!.

MARITA.- Em pareix bé.

(*Tots la miren sorpresos*).

MANOLO.- (*Abraçant-la i besant-la*) Carinyo! Bonica de sucre!. Eres la millor dona del món. Si saberes quant et vull....

MARITA.- (*Traient-se'l de damunt, no sense esforç*) Que embafós eres quan vols. El que dic jo, és que amb els diners que li demane jo al Geni, pot eixir el suficient perquè tu faces el capità.

MANOLO.- (*Desil·lusionat*) Es que els diners no fan la felicitat, amb només diners no puc fer el capità.

MARITA.- Per què?

MANOLO.- Perquè el capità per a enguany ja esta designat, és Ismael.

MARITA.- I el geni que ha de fer?. Liquidar-ho!

MANOLO.- No dona, ja hem quedat que res de violència. Ell té altres mètodos mes subtils.

MARITA.- Com qual?.

IAIO.- Això, això... que ens ho diga.

MANOLO. I a nosaltres que ens importa?.L'important és el fi, no els mitjans.

CONSOL.- Llavors. Que fem?

MARITA.- Farem una votació.

MANOLO.- Això!, i l'opció que més vots traga serà la guanyadora. (*Distribueix uns paperets entre tots*). Cada un que pose el nom del que propícia el desig. (*Tots escriuen en els seus respectius papers i els depositen en un pitxer que hi ha damunt de la taula*). A vore, una mà innocent.

CONSOL.- (*Traient uns dels papers del pitxer*). Consuelo!. (*Comença a fer bots d'alegria*).

MANOLO.-A vore!. (*Ho mira*) Clar!, és la teua lletra. Trau un altre.

CONSOL.- (*Traient un altre paper*).- Manolo... (*Amb un poc de sorna*). Clar!, és la teua lletra...

MARITA.- Esta clar que aixína no aconseguirem res. Cada un haurà votat la seua proposta.

(*Tots suposen que Marita s'ha votat a si mateixa, per la qual cosa miren al iaio que contínuia amb cara de pòquer.*)

MANOLO.- Cal continuar..., o pot haver sorpreses...

CONSOL.- (*Traient un altre paper*) Marita!... vorem el iaio que opina. (*Obri l'últim paper*) !Consuelin!!. He guanyat!

IAIO.- (*Sorprés*). No pot ser, ací hi ha trampa.

MANOLO.- A vore, que no em fie. (*Li lleva l'últim paper*) Ací posa: iaio.

CONSOL.- (*Rient-se*). Era una broma,(*pausa*) soles per si passava.

MARITA.- Que esglai m'has donat

IAIO.- En definitiva un altre empat.

MANOLO.- Així no acabarem mai. (*Tots parlen i ningú enten el que diuen el altres. Per moments els crits, acusacions i desqualificacions es fan insuportables*) Calleu!... Açò no pot ser... Voleu callar d'una punyetera volta... (*Els crits continuen, cada vegada mes alts i inintel·ligibles, Manolo es veu incapaç de posar orde*). VULL QUE CALLEU.....! (*Tots callen, el tercer desig s'ha complit*) (*Tots, es miren sense entendre encara el que ha passat, excepte Manolo es queden muts impossibilitats de pronunciar una sola paraula*). Recollons!, crec que l'he cagat. S'ha complit el ultim desig.

MOMENT SIS

(Han passat trenta anys, el decorat deu variar lo suficient per a demostrar eixe transcurs del temps. Cronològicament estem a primeres hores de la vesprada del vint-i-dos d'abril d'un any a principis de la dècada dels noranta del segle passat. Manolo i Marita apareixen assentats en el sofà i porten una peluca blanca per a aparentar mes edat)

MANOLO.- Esta vesprada crec que no anirem a vore l'entrà, eixes dixoses cadires m'han deixat baldat. Ja podien posar unes mes còmodes...

MARITA.- Si home...amb respaldo abatible i reposapeus.

MANOLO.- Estic fent-me vell, és el primer any des de l'arribada del Geni, que no isc a festes.

MARITA.- El segon....No t'hen recordes que l'any 1973, tal dia com hui, et vaen operar d'apendicitis.

MANOLO.- No m'ho recordes. Esquadra de negres i tot que tènia.

MARITA.- *(Sospirant)*. Em recorde de l'últim desig. Mira que gastar-ho per a manar-nos que ens callàrem.

MANOLO.-El primer en lamentar-ho vaig ser jo. Pitjor ho va passar el del xiste que em va comptar Jordi Sorolla, quan el geni li va concedir un únic desig i en el seu afany d'aconseguir diners, li va demanar que li tocara la Primitiva, referin-se clar esta a la loteria, i quan el geni es va anar després de concedir-li-ho, se li va aparéixer la Banda La Primitiva, al complet, tocant-li l'himne de festes.

(Ix en eixos moments Consuelo, vestida amb un trage de boato de guerrera un poc omplit per a donar-li una aparença mes grossa que la que tènia als quinze anys.)

CONSOL.- Ai; mare que açò no pot ser. En soles quinze dies li he hagut de fer un altre forat al cinturó. No se on aniré a parar, al final pareixeré la Tia Pellerà. Fes el favor, mare. Marca'm fins on he de traure eixe botó que no me'l puc cordar. *(Marita li marca algo en el vestit i Consuelo es retira per la porta de la dreta)* Amb este ja he fet quinze boatos, però ja no isc més a festes sinó és per a fer una esquadra de negres.....

MARITA.- Ja voras com esta fa tard com sempre. Encara sort que Rafael s'ha anat ja amb els xiquets

MANOLO.- Eixe també va fer sort lliurant-se de fer la mili, quan ja estava en el port de València a punt d'embarcar-se per a La Guinea, el vaen declarar excedent de contingent. Després li vaig montar un negoci de merda i ja té mes diners que jo. Llist almenys l'hem agafat.

(Ix Pepito, substituït lògicament per una persona adulta, mig vestit amb el tratge d'una esquadra de negres)

PEPITO.- Mare.... Quines sabates em pose hui?

MARITA.- Quines sabates em pose hui?.....quines vas a posar-te ?....les que van en el tratge de negre. Pepito, eres el colmo.

PEPITO.- *(Retirant-se)*. Tens raó....

MANOLO.- A eixe encara no se li ha passat el "pet" que va agafar ahir.

MARITA.- Este xiquet em matarà. Amb quaranta anys i tots els dies em pregunta que sabates s'ha de posar. A este no el casem ni enganyant a la nòvia.

MANOLO.- *(Filosofejant)* Si en compte de Pepito, li cridàrem D. José...igual canviava un poc....

MARITA.- *(Sospirant)*. El que ja no està amb nosaltres, és el iaio.....

MANOLO.- Però no es podrà queixar el bord....*(Dirigint-se al public)* Al final es va casar amb la senyora Amalia i ha viscut fins fa només quatre dies, perquè es va morir complits ja el noranta anys. Durant vint anys va passar la mà per la paret, però un dia ens va vindre a casa amb unes pastilletes blaves, que crec recordar es diuen Viagra o una cosa així, que el vaen fer rejuvenir el menys trenta anys. *(Mes confidencialment)* Jo he de reconèixer que també les he provat....i Marita esta molt contenta.

MARITA.- Però tot açò no haguera sigut possible de no haver ocorregut un fet que ens va canviar la vida.

MANOLO.- Una barbaritat.

MARITA.- Mes bé una equivocació del geni.

MANOLO. És cert. Eixe any el Madrid va guanyar la Copa d'Europa a un equip francès per dos a zero i no a un equip alemany i per set a tres, com el geni ens havia promés per a complir un dels nostres desitjos. Jo , llavors, ja li havia venut la làmpara a un turista italià que em vaig trobar passejant per Alcoy uns dies abans de festes, d'esta manera m'evitava possibles i ulteriors reclamacions. Ho recordes?. No li vaig donar mes importància, perquè al cap i a la fi el Madrid havia guanyat i era del que es tractava, però...

MARITA.- *(Dirigint-se al public)* Volen saber com va ocórrer?

MANOLO.- Per a això hem de retrocedir trenta anys.

MARITA.- Això no és problema....

(Ambdós es lleven la peluca blanca i tornen a l'aspecte que tenien fa trenta anys i com un somni a aquella epoca.)

MARITA.- I pensar que podríem ser rics si no hagueres malgastat l'últim desig....

MANOLO.- Tindrem un cotxe....

MARITA.- Que no sabem quan ens l'entregaran....

MANOLO.- Ahir em van dir que abans de dos anys...

MARITA.-Ah, puix molt bé. Com el teu Madrid va guanyar ahir la “quarta”. Tú...tan content.

MANOLO.- Però el tercer desig, que va ser que callàreu...eixe només va durar eixe moment perquè, des de llavors, no heu parat de refregar-m'ho pels morros.

MARITA.- I amb raó;

(Sona el timbre de la porta. Manolo va a obrir)

MANOLO *(Veu en off)* Recollons; . Mira a qui tenim ací. Passa...passa...

(Entra en escena Manolo acompanyat pel Geni. Manolo es situa al costat de la seua dona, mentres que el Geni es col·loca davant d'ells, prostrat de genolls i amb l'aptitud que adopten el fidels musulmans en les seues oracions)

GENI.- Oh;...el meu amo. He vingut a suplicar el teu perdó i tractar de solucionar el xicotet fallo que he tingut.

MARITA.- De quin fallo parla?. Si la culpa va ser teua.*(Mira el seu marit)*

MANOLO.- S'equivocà en el finalista i en el resultat, però com al final guanyà el Madrid... per a mi és igual.

GENI.- *(Sense alçar tan sols el cap)* No és igual. Els desitjos de l'amo han de ser complits perfectament.

MANOLO.- Val, però alça't, no siga la cosa que vinga algú amb males intencions i tingam un embolic.

(El geni s'alça, però contínuia amb el cap baix i les mans juntes)

MARITA.- Anem i assentem-nos un ratet. *(Al geni)* I tu no et preocupes que està tot oblidat i ací no ha passat res. *(S'assentes en el sofà)*

MANOLO.- Tinc curiositat per saber que va passar i on ha estat el fallo.

GENI.- Resulta que un altre Geni havia reservat amb anterioritat el finalista i el resultat que es va donar, i jo ja no vaig poder fer res per a canviar-ho.....però....

MANOLO I MARITA.- *(Expectants i a l'uníson)* Però que....

GENI.- Que ja he reservat el finalista i el resultat que vaem quedar per a l'any que ve, i esta volta no hi haurà ningun fallo.

MANOLO.- Mira que bé, la quinta copa per al Madrid.

GENI.- *(Mirant a dreta i esquerra per a comprovar que ningú pot estar escoltant)* M'agradaria recompensar-los per la seua bondat i compressió.

MARITA.- Com?

GENI.- Amb els diners que hagueren pogut guanyar de no malgastar lamentablement l'últim desig.

MANOLO I MARITA.- *(Visiblement interessats)* Serà possible?

GENI.- Enguany les apostes angleses han pagat 30 a 1 la victòria del Madrid i l'any que ve, pel resultat tan voluminós que es donarà, es pagaran 150 a 1

MARITA.- I això que significa?.

GENI.- Que si aposten les setanta mil pessetes que tenen per a pagar el SEAT 600, que encara els tardarà dos anys en arribar, poden guanyar deu milions cinc-cents mil pesetes.*(Marita es desmaia sobre el sofà i Manolo comença a fer-li aire amb una revista.)* Ací els deixe les instruccions,*(deposita un paper sobre la taula)* per a què sàpien lo que han de fer quan arribe el moment. *(El geni torna a mirar al seu voltant)* Ara he d'anar-me no devia ni haver vingut.

(S'apaguen les llums de l'escenari breument, el temps necessari perquè el Geni desaparega i Manolo i Marita es col·loquen novament les peluques blanques. Quan les llums s'encenen estan profundament dormits sobre el sofà, com si allò que ha ocorregut fóra un son)

(Ixen per la porta de la dreta, Consuelo i Pepito, ja completament vestits amb els trages de boato i de negre respectivament)

CONSOL.- *(Contemplant els seus pares)* Mira'ls. Pareixen Marta i Gregori.

PEPITO.- *(Donant palmes per a despertar-los)* Vinga; . De pressa...que es fa tard.

MARITA.- *(Despertant-se)* Què passa?...Que passa?

(Comencen a sonar els compassos d'una marxa mora, al principi suaument i progressivament anirà pujant el seu to)

CONSOL.- Que l'entrà mora esta a punt de començar... i vosaltres encara esteu ací.

MANOLO.- Jo a la cadira no torne.

CONSOL.- Puix vos aneu al balcó de la Senyora Amalia i de pas li feu companyia.

MARITA.- És que la nostra salut....

PEPITO.- Primer la festa... que de la vostra salut ja tindrem ocasió de preocupar-nos el dia vint-i-cinc.

(Cada fill agafa a un dels seus pares i es dirigixen cap a la porta d'eixida, alhora que la música aconseguix el seu to mes alt.)

FI DEL SAINET